

ระดับทักษะมวยไทยสมัครเล่นของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬา
วิทยาลัยพลศึกษา แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28

ปริญญานิพนธ์
ของ
กอบชัย นิธิวัฒนากุล

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
พฤษภาคม 2546
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ระดับทักษะมวยไทยสมัครเล่นของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬา
วิทยาลัยพลศึกษา แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28

บทคัดย่อ

ของ

กอบชัย นิธิวัฒนากุล

24 11 2546

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา

พฤษภาคม 2546

Signature

กอบชัย นิธิวัฒนากุล. (2546). ระดับทักษะมวยไทยสมัครเล่นของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขัน
กีฬาวิทยาลัยพลศึกษา แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.
(พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
คณะกรรมการควบคุม : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เจียมศักดิ์ พานิชชัยกุล,
ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมรรถชัย น้อยศิริ.

ศึกษาระดับทักษะมวยไทยสมัครเล่นในการแข่งขันกีฬาวิทยาลัยพลศึกษา
แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28 มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาระดับทักษะมวยไทยสมัครเล่นของ
นักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาวิทยาลัยพลศึกษา แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28 ประชากร
ที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ จำนวน 67 คน โดยใช้แบบทดสอบทักษะมวยไทย 4 รายการ
รายการละ 30 วินาที คือ ทักษะการเตะเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว
ทักษะการถีบบริเวณลำตัว ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า

ผลการวิจัยพบว่า

1. ทักษะการเตะเฉียงบริเวณลำตัวของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น มีค่าเฉลี่ย
41.11 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.87 ครั้ง ระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น
มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 50.20 ครั้ง โดยจำแนกตามรุ่นดังนี้
รุ่นพินเวท มีค่าเฉลี่ย 46.20 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.40 ครั้ง มีทักษะ
อยู่ในระดับสูง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 60.20 ครั้ง
รุ่นไลท์ฟลายเวท มีค่าเฉลี่ย 46.71 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.85 ครั้ง
มีทักษะอยู่ในระดับสูง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 61.00 ครั้ง
รุ่นฟลายเวท มีค่าเฉลี่ย 44.20 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.64 ครั้ง
มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 56.80 ครั้ง
รุ่นแบนตั้มเวท มีค่าเฉลี่ย 42.42 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.69 ครั้ง
มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 54.57 ครั้ง
รุ่นเฟลเชอร์เวท มีค่าเฉลี่ย 42.10 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.38 ครั้ง
มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 53.30 ครั้ง
รุ่นไลท์เวท มีค่าเฉลี่ย 39.00 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.04 ครั้ง มีทักษะ
อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 46.33 ครั้ง
รุ่นไลท์เวลเตอร์เวท มีค่าเฉลี่ย 40.90 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 6.08 ครั้ง
มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 49.50 ครั้ง
รุ่นเวลเตอร์เวท มีค่าเฉลี่ย 38.00 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.64 ครั้ง
มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 44.00 ครั้ง

รุ่นไลท์มิดเดิลเวท มีค่าเฉลี่ย 36.83 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.31 ครั้ง
มีทักษะอยู่ในระดับต่ำ มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 40.66 ครั้ง

รุ่นมิดเดิลเวท มีค่าเฉลี่ย 35.00 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.73 ครั้ง
มีทักษะอยู่ในระดับต่ำ มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 35.33 ครั้ง

รุ่นไลท์เฮฟวีเวท มีค่าเฉลี่ย 35.00 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.41 ครั้ง
มีทักษะอยู่ในระดับต่ำ มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 35.00 ครั้ง

2. ทักษะการตีเข้าเชิงบริเวณลำตัวของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น มีค่าเฉลี่ย 42.16 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.83 ครั้ง ระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 50.11 ครั้ง โดยจำแนกตามรุ่นดังนี้

รุ่นพินเวท มีค่าเฉลี่ย 43.40 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.42 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 53.60 ครั้ง

รุ่นไลท์ฟลายเวท มีค่าเฉลี่ย 46.42 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 6.87 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 58.28 ครั้ง

รุ่นฟลายเวท มีค่าเฉลี่ย 43.20 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.70 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 52.20 ครั้ง

รุ่นแบนตั้มเวท มีค่าเฉลี่ย 45.57 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.19 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 56.42 ครั้ง

รุ่นเฟลเชอร์เวท มีค่าเฉลี่ย 43.20 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.28 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 51.30 ครั้ง

รุ่นไลท์เวท มีค่าเฉลี่ย 39.11 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.95 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 41.11 ครั้ง

รุ่นไลท์เวลเตอร์เวท มีค่าเฉลี่ย 41.40 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.03 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 49.50 ครั้ง

รุ่นเวลเตอร์เวท มีค่าเฉลี่ย 38.33 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.48 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 44.33 ครั้ง

รุ่นไลท์มิดเดิลเวท มีค่าเฉลี่ย 40.50 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.08 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 46.33 ครั้ง

รุ่นมิดเดิลเวท มีค่าเฉลี่ย 39.00 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.00 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 44.33 ครั้ง

รุ่นไลท์เฮฟวีเวท มีค่าเฉลี่ย 37.50 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.53 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 41.00 ครั้ง

3. ทักษะการตีบบริเวณลำตัวของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น มีค่าเฉลี่ย 38.67 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.83 ครั้ง ระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 50.20 ครั้ง โดยจำแนกตามรุ่นดังนี้

รุ่นพินเวท มีค่าเฉลี่ย 72.40 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.63 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 53.20 ครั้ง

รุ่นไลท์ฟลายเวท มีค่าเฉลี่ย 43.14 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.71 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับสูง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 60.14 ครั้ง

รุ่นฟลายเวท มีค่าเฉลี่ย 42.20 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.60 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 58.40 ครั้ง

รุ่นแบนตั้มเวท มีค่าเฉลี่ย 37.71 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.30 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 48.14 ครั้ง

รุ่นเฟลเชอร์เวท มีค่าเฉลี่ย 37.80 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.07 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 47.70 ครั้ง

รุ่นไลท์เวท มีค่าเฉลี่ย 37.77 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.59 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 47.77 ครั้ง

รุ่นไลท์เวลเตอร์เวท มีค่าเฉลี่ย 38.80 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.07 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 51.00 ครั้ง

รุ่นเวลเตอร์เวท มีค่าเฉลี่ย 40.66 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 6.91 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 41.33 ครั้ง

รุ่นไลท์มิดเดิลเวท มีค่าเฉลี่ย 35.83 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.36 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 43.33 ครั้ง

รุ่นมิดเดิลเวท มีค่าเฉลี่ย 36.00 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.35 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 44.33 ครั้ง

รุ่นไลท์เฮฟวีเวท มีค่าเฉลี่ย 33.00 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.24 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับต่ำ มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 36.00 ครั้ง

4. ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้าของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น มีค่าเฉลี่ย 73.37 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 11.66 ครั้ง ระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 50.02 ครั้ง โดยจำแนกตามรุ่นดังนี้

รุ่นพินเวท มีค่าเฉลี่ย 72.40 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.50 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 51.40 ครั้ง

รุ่นไลท์ฟลายเวท มีค่าเฉลี่ย 75.14 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 11.72 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 50.85 ครั้ง

รุ่นฟลายเวท มีค่าเฉลี่ย 77.20 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 9.73 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 54.80 ครั้ง

รุ่นแบนตัมเวท มีค่าเฉลี่ย 68.85 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 8.07 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 47.00 ครั้ง

รุ่นเฟลเชอร์เวท มีค่าเฉลี่ย 74.80 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 12.94 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 52.10 ครั้ง

รุ่นไลท์เวท มีค่าเฉลี่ย 77.77 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 15.54 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 53.11 ครั้ง

รุ่นไลท์เวลเตอร์เวท มีค่าเฉลี่ย 73.50 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 14.78 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 49.11 ครั้ง

รุ่นเวลเตอร์เวท มีค่าเฉลี่ย 68.00 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 7.07 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 45.66 ครั้ง

รุ่นไลท์มิดเดิลเวท มีค่าเฉลี่ย 71.00 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 12.94 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 47.50 ครั้ง

รุ่นมิดเดิลเวท มีค่าเฉลี่ย 71.00 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 17.57 มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 44.66 ครั้ง

รุ่นไลท์เฮฟวีเวท มีค่าเฉลี่ย 64.50 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 12.02 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับต่ำ มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 40.50 ครั้ง

5. ระดับทักษะคะแนนรวมของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่นของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาวินัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28 มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ยรวม 50.13 ครั้ง โดยจำแนกตามรุ่นดังนี้

รุ่นพินเวท มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 54.60 ครั้ง

รุ่นไลท์ฟลายเวท มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 57.56 ครั้ง

รุ่นฟลายเวท มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 55.55 ครั้ง

รุ่นแบนตัมเวท มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 51.53 ครั้ง

รุ่นเฟลเชอร์เวท มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 51.10 ครั้ง

รุ่นไลท์เวท มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 47.83 ครั้ง

รุ่นไลท์เวลเตอร์เวท มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 49.75 ครั้ง

รุ่นเวลเตอร์เวท มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 43.83 ครั้ง

รุ่นไลท์มิดเดิลเวท มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 44.45 ครั้ง

รุ่นมิดเดิลเวท มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 42.08 ครั้ง

รุ่นไลท์เฮฟวีเวท มีทักษะอยู่ในระดับต่ำ มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 38.12 ครั้ง

AMATEUR MUAYTHAI SKILL LEVELS OF BOXERS PARTICIPATING
IN THE 28th THAILAND PHYSICAL EDUCATION COLLEGE GAMES

AN ABSTRACT
BY
KOPCHAI NITIWATTHANAKUL

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Physical Education
at Srinakharinwirot University

May 2003

Kopchai Nithiwattanakul. (2003) *Amateur Muaythai Skill levels of Boxers Participating in the 28th Thailand Physical Education College Games*. Master thesis, M.E.d. (Physical Education). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee : Asst. Prof. Siamsak Panitchaikul, Asst. Prof. Samatchai Noisiri.

The study aimed to investigate Amateur Muaythai Skill levels of Boxers Participating in the 28th Thailand Physical Education College Games. The population included 67 amateur Thai boxer through 4 skills of Thai boxing scale within 30 seconds, namely, oblique kick at trunk skill, oblique knee kick at trunk skill, straight kick at trunk skill, and straight rear punch at face skill.

The results revealed that :

1. Mean of the oblique kick at trunk skill by amateur Thai boxer was 41.11, and standard deviation was 4.87 and t-score of amateur Thai boxing skill was at 50.20. It could be classified by weight as follows ;

Pinweight : Its mean was 46.20, standard deviation was 3.40, and t-score was at a good level 60.20.

Light flyweight : Its mean was 46.71, standard deviation was 3.85, and t-score was at a good level 61.00.

Flyweight : Its mean was 44.20, standard deviation was 1.64, and t-score was at a moderate level 56.00.

Bantamweight : Its mean was 42.42, standard deviation was 2.69, and t-score was at a moderate level 54.57.

Featherweight : Its mean was 42.10, standard deviation was 3.38, and t-score was at a moderate level 53.30.

Lightweight : Its mean was 39.00, standard deviation was 3.04, and t-score was at a moderate level 46.33.

Light Welterweight : Its mean was 40.90, standard deviation was 6.08, and t-score was at a moderate level 49.50.

Welterweight : Its mean was 38.00, standard deviation was 2.64, and t-score was at a moderate level 44.00.

Light Middleweight : Its mean was 36.83, standard deviation was 2.31, and t-score was at a moderate level 40.66.

Middleweight : Its mean was 35.00, standard deviation was 1.73, and t-score was at a low level 35.33.

Light Heavyweight : Its mean was 35.00, standard deviation was 1.41, and t-score was at a low level 35.00.

2. Mean of the oblique knee kick at trunk skill by amateur Thai boxer was 42.16, and standard deviation was 4.83 and t-score of amateur Thai boxing skill was at 50.11. It could be classified by weight as follows ;

Pinweight : Its mean was 43.40, standard deviation was 3.42, and t-score was at a moderate level 53.60.

Light flyweight : Its mean was 46.42, standard deviation was 6.87, and t-score was at a moderate level 58.28.

Flyweight : Its mean was 43.20, standard deviation was 3.70, and t-score was at a moderate level 52.20.

Bantamweight : Its mean was 45.57, standard deviation was 4.19, and t-score was at a moderate level 56.42.

Featherweight : Its mean was 43.20, standard deviation was 5.28, and t-score was at a moderate level 51.30.

Lightweight : Its mean was 39.11, standard deviation was 3.95, and t-score was at a moderate level 41.11.

Light Welterweight : Its mean was 41.40, standard deviation was 4.03, and t-score was at a moderate level 49.50.

Welterweight : Its mean was 38.33, standard deviation was 5.48, and t-score was at a moderate level 44.33.

Light Middleweight : Its mean was 40.50, standard deviation was 4.08, and t-score was at a moderate level 46.33.

Middleweight : Its mean was 39.00, standard deviation was 3.00, and t-score was at a moderate level 44.33.

Light Heavyweight : Its mean was 37.50, standard deviation was 3.53, and t-score was at a low level 41.00.

3. Mean of the straight kick at trunk skill by amateur Thai boxer was 38.67, and standard deviation was 4.83 and t-score of amateur Thai boxing skill was at 50.20. It could be classified by weight as follows ;

Pinweight : Its mean was 72.40, standard deviation was 3.63, and t-score was at a moderate level 53.20.

Light flyweight : Its mean was 43.14, standard deviation was 3.71, and t-score was at a good level 60.14.

Flyweight : Its mean was 42.20, standard deviation was 4.60, and t-score was at a moderate level 58.40.

Bantamweight : Its mean was 37.71, standard deviation was 3.30, and t-score was at a moderate level 48.14.

Featherweight : Its mean was 37.80, standard deviation was 4.07, and t-score was at a moderate level 47.70.

Lightweight : Its mean was 37.77, standard deviation was 3.59, and t-score was at a moderate level 47.77.

Light Welterweight : Its mean was 38.80, standard deviation was 4.07, and t-score was at a moderate level 51.00.

Welterweight : Its mean was 40.66, standard deviation was 6.91, and t-score was at a moderate level 41.33.

Light Middleweight : Its mean was 35.83, standard deviation was 2.36, and t-score was at a moderate level 43.33.

Middleweight : Its mean was 36.00, standard deviation was 4.35, and t-score was at a moderate level 44.33.

Light Heavyweight : Its mean was 33.00, standard deviation was 4.24, and t-score was at a low level 36.00.

4. Mean of the straight rear punch at face skill by amateur Thai boxer was 73.37, and standard deviation was 11.66 and t-score of amateur Thai boxing skill was at 50.02. It could be classified by weight as follows ;

Pinweight : Its mean was 72.40, standard deviation was 5.50, and t-score was at a moderate level 51.40.

Light flyweight : Its mean was 75.14 , standard deviation was 11.72, and t-score was at a moderate level 50.85.

Flyweight : Its mean was 77.20, standard deviation was 9.73, and t-score was at a moderate level 54.80.

Bantamweight : Its mean was 68.85, standard deviation was 8.07, and t-score was at a moderate level 47.00.

Featherweight : Its mean was 74.80, standard deviation was 12.94, and t-score was at a moderate level 52.10.

Lightweight : Its mean was 77.77, standard deviation was 15.54, and t-score was at a moderate level 53.11.

Light Welterweight : Its mean was 73.50, standard deviation was 14.78, and t-score was at a moderate level 49.11.

Welterweight : Its mean was 68.00, standard deviation was 7.07, and t-score was at a moderate level 45.66.

Light Middleweight : Its mean was 71.00, standard deviation was 12.94, and t-score was at a moderate level 47.50.

Middleweight : Its mean was 71.00, standard deviation was 17.57, and t-score was at a moderate level 44.66.

Light Heavyweight : Its mean was 64.50, standard deviation was 12.20, and t-score was at a low level 40.50.

5. The mean of amateur Thai boxer in 28th Thailand Sport Competition of Physical Education College was at a moderate level 50.13, and could be classified as ;

Pinweight was at a moderate level, t-score was at 54.60

Light flyweight was at a moderate level, t-score was at 57.56

Flyweight was at a moderate level, t-score was at 55.55

Bantamweight was at a moderate level, t-score was at 51.53

Featherweight was at a moderate level, t-score was at 51.10

Lightweight was at a moderate level, t-score was at 47.83

Light Welterweight was at a moderate level, t-score was at 49.75

Welterweight was at a moderate level, t-score was at 43.83

Light Middleweight was at a moderate level, t-score was at 44.45

Middleweight was at a moderate level, t-score was at 42.08

Light Heavyweight was at a low level, t-score was at 38.12

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

ระดับทักษะมวยไทยสมัครเล่นของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬา
วิทยาลัยพลศึกษา แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28

ของ

นายกอบชัย นิธิวัฒนากุล

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

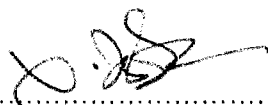

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.นภาพร หะวานนท์)

วันที่ 9 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2546

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

.....ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เจียมศักดิ์ พานิชชัยกุล)

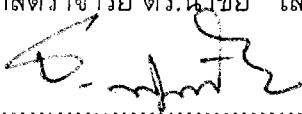
.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สมรรตย์ น้อยศิริ)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นุชย์ เลวลย์)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(อาจารย์ ธงชาติ พุเจริญ)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาอย่างสูงจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์
เจียมศักดิ์ พานิชชัยกุล ประธานคณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์
สมรรถชัย น้อยศิริ กรรมการควบคุม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นำชัย เลวลีย์ และ อาจารย์
ธงชาติ พูเจริญ กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำ ช่วยเหลือ ปรับปรุงแก้ไข
ข้อบกพร่องต่างๆ จนผู้วิจัยสามารถดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยดี
ผู้วิจัยกราบขอบพระคุณท่านเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

คุณประโยชน์อันพึงมีสำหรับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบให้กับคุณบิดา มารดา
ที่ให้กำเนิดและวางรากฐานการศึกษา และให้การสนับสนุนผู้วิจัยมาโดยตลอด

กอบชัย นิธิวัฒนากุล

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ.....	1
	ภูมิหลัง.....	1
	ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า.....	3
	ความสำคัญในการศึกษาค้นคว้า.....	3
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	3
	ประชากร.....	3
	กลุ่มตัวอย่าง.....	3
	ตัวแปรที่ศึกษา.....	3
	ค่านิยมศัพท์เฉพาะ.....	3
	กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า.....	4
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	5
	ความเป็นมาของกีฬามวยไทยกับคนไทย.....	5
	ทักษะการใช้อาวุธมวยไทย.....	7
	รูปแบบการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น.....	10
	ประวัติกีฬาวิทยาลัยพลศึกษา.....	10
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	12
	งานวิจัยในต่างประเทศ.....	12
	งานวิจัยในประเทศ.....	14
3	วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	20
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	20
	ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	20
	เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	21
	วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	21
	การจัดกระทำกับข้อมูล.....	22

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	23
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	23
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	23
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	23
5	บทย่อ สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	50
	บทย่อ.....	50
	ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า.....	50
	กลุ่มตัวอย่าง.....	50
	เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	50
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	51
	สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	51
	อภิปรายผล.....	55
	ข้อเสนอแนะ.....	56
	บรรณานุกรม.....	57
	ภาคผนวก.....	60
	ประวัติย่อผู้วิจัย.....	73

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	แสดงจำนวนประชากรของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น ที่เข้าร่วมการแข่งขัน กีฬาวិทยาลัยพลศึกษา แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28.....	20
2	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด คะแนนที่ ทักษะการเตะเจียงบริเวณลำตัว ทักษะการตีเข้าเจียงบริเวณลำตัว ทักษะการถีบบริเวณลำตัว ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า ของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นพินเวท.....	24
3	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด คะแนนที่ ทักษะการเตะเจียงบริเวณลำตัว ทักษะการตีเข้าเจียงบริเวณลำตัว ทักษะการถีบบริเวณลำตัว ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า ของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นไลท์ฟลายเวท.....	25
4	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด คะแนนที่ ทักษะการเตะเจียงบริเวณลำตัว ทักษะการตีเข้าเจียงบริเวณลำตัว ทักษะการถีบบริเวณลำตัว ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า ของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นฟลายเวท.....	26
5	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด คะแนนที่ ทักษะการเตะเจียงบริเวณลำตัว ทักษะการตีเข้าเจียงบริเวณลำตัว ทักษะการถีบบริเวณลำตัว ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า ของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นแบนตั้มเวท.....	27
6	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด คะแนนที่ ทักษะการเตะเจียงบริเวณลำตัว ทักษะการตีเข้าเจียงบริเวณลำตัว ทักษะการถีบบริเวณลำตัว ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า ของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นเฟเธอร์เวท.....	28
7	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด คะแนนที่ ทักษะการเตะเจียงบริเวณลำตัว ทักษะการตีเข้าเจียงบริเวณลำตัว ทักษะการถีบบริเวณลำตัว ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า ของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นไลท์เวท.....	29

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง

หน้า

8	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด คะแนนที่ ทักษะการเตะเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการตีบริเวณลำตัว ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า ของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นไลท์เวลเตอร์เวท.....	30
9	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด คะแนนที่ ทักษะการเตะเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการตีบริเวณลำตัว ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า ของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นเวลเตอร์เวท.....	31
10	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด คะแนนที่ ทักษะการเตะเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการตีบริเวณลำตัว ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า ของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นไลท์มิดเดิลเวท.....	32
11	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด คะแนนที่ ทักษะการเตะเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการตีบริเวณลำตัว ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า ของนักกีฬา มวยไทยสมัครเล่น รุ่นมิดเดิลเวท.....	33
12	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด คะแนนที่ ทักษะการเตะเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการตีบริเวณลำตัว ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า ของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นไลท์เฮฟวีเวท.....	34
13	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนสูงสุดและคะแนนต่ำสุด แต่ละรายการ ของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น.....	35
14	แสดงระดับทักษะโดยรวมของการทดสอบแต่ละรายการการทดสอบของ นักกีฬามวยไทยสมัครเล่น 4 รายการ.....	36
15	แสดงระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นฟลายเวท.....	38
16	แสดงระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นไลท์ฟลายเวท.....	39
17	แสดงระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นฟลายเวท.....	40
18	แสดงระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นแบนตั้มเวท.....	41
19	แสดงระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นเฟเธอร์เวท.....	42

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
20	แสดงระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นไลท์เวท.....	43
21	แสดงระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นไลท์เวลเตอร์เวท.....	44
22	แสดงระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นเวลเตอร์เวท.....	45
23	แสดงระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นไลท์มิดเดิลเวท.....	46
24	แสดงระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นมิดเดิลเวท.....	47
25	แสดงระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นไลท์เฮฟวีเวท.....	48
26	แสดงระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น ของนักกีฬาที่เข้าร่วม การแข่งขันกีฬาวินยาลัยพลศึกษา แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28.....	49

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

มวยไทยเป็นภูมิปัญญาของคนไทยและอยู่คู่กับวิถีชีวิตและประวัติศาสตร์ของชาติไทยอย่างใกล้ชิดมาตั้งแต่ครั้งโบราณกาล ในประวัติศาสตร์และวรรณคดีทั้งหลายได้มีการกล่าวอ้างถึงศิลปะการป้องกันตัวหรือมวยไทยอยู่เสมอไม่ตอนใดก็ตอนหนึ่ง นอกจากนั้นในพงศาวดารอันเป็นหลักฐานแสดงประวัติศาสตร์ของชาติไทยเองก็ยังมีอยู่หลายตอน ที่ได้กล่าวถึงมวยไทยกับคนไทยว่ามีความเกี่ยวข้องเกี่ยวพันกันอย่างเหนียวแน่น เช่น ในตำราประวัติศาสตร์ไทยตั้งแต่เริ่มแรกจนสิ้นอยุธยา (ถนอม อาณามวัฒน์. 2528) ก็ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ของมวยไทยกับชีวิตคนไทยว่า คนไทยสมัยอยุธยามีการละเล่นต่างๆ มากมาย นับตั้งแต่การแสดงมหรสพและกีฬาต่างๆ อันมี มวยปล้ำ ชกมวย แข่งเรือ กระบี่กระบอง กีฬามวยไทยมีความผูกพันกับชนชาติไทยมาอย่าง แน่นแฟ้น เป็นได้ทั้งการละเล่นและการต่อสู้ที่สามารถใช้อาวุธ คือ หมด เท้า เข่า ศอก ในการสู้รบแบบประชิดตัวก็ได้ และไม่จำเป็นต้องรบประชิดตัว และกิจกรรมมวยไทยยังเป็นกิจกรรมที่ต้องฝึกฝนเพื่อพัฒนาร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคมสมบัติ จำปาเงิน (2533 : 7) ได้กล่าวถึงมวยไทยว่า มวยไทยเป็นศิลปะการต่อสู้ที่ร้ายกาจ มีพิษรุนแรงรวดเร็วและเด็ดขาดที่สุดอีกประเภทหนึ่งในบรรดาการต่อสู้ทั้งหลาย ผู้ที่ชำนาญนอกจากจะใช้ปราบคู่ปรปักษ์แล้วยังใช้เป็นเครื่องป้องกันตัวได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่ง นักมวยไทยชั้นดีมิได้หัดเฉพาะศิลปะการต่อสู้เอาแต่ชนะแต่เพียงอย่างเดียว หากจะต้องฝึกจิตใจให้อยู่ในระเบียบวินัย ประกอบด้วย ศีลธรรม จรรยา ความมีน้ำใจ ความกตัญญูกตเวที มีน้ำใจเป็นนักกีฬาอย่างแท้จริงด้วย ดังจะเห็นได้ว่าในปี พ.ศ. 2456 กระทรวงธรรมการจัดตั้งสถานฝึกหัดครูพลศึกษาขึ้นที่ โรงเรียนราชบูรณะ (โรงเรียนสวนกุหลาบปัจจุบัน) เรียกห้องพลศึกษา กลาง วิชาที่สอนมี 2 วิชาเท่านั้นคือ มวยไทยกับยิมนาสติกส์ (จรัสเดช อุลิต. 2528 : 26) และในปัจจุบันจะเห็นได้ว่ามวยไทยเป็นกีฬาประเภทหนึ่งของผู้ยึดอาชีพนี มีการจัดการแข่งขันอยู่เป็นประจำทั้งในเมืองกรุงและต่างจังหวัดรวมทั้งในต่างประเทศ และในต่างประเทศปัจจุบันนี้กำลังเป็นที่นิยมแพร่หลายและฝึกกันเป็นอย่างมากในชาวต่างชาติ มีการจัดการแข่งขันกันบ่อยครั้ง ชาวต่างชาติที่มีโอกาสได้เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยก็มักจะไม่พลาดโอกาสที่เข้าไปชมการแข่งขันมวยไทยเช่นกันและจะต้องพยายามเข้าชมการแข่งขันมวยไทยให้ได้ จะเห็นได้ว่า กีฬามวยไทยนั้นเป็นที่สนใจของชาวต่างชาติมาก และยิ่งไปกว่านั้น นักมวยไทยยังได้เดินทางไปแสดงศิลปะมวยไทยในต่างประเทศหลายครั้งจนเป็นที่แพร่หลายทั่วไป สำหรับประเทศไทย เฉพาะที่กรุงเทพฯ มีการจัดการแข่งขันเป็นประจำเกือบทุกวัน

ในการควบคุมมวยไทยสมัครเล่นนั้นขึ้นอยู่กับกฎข้อบังคับของกระทรวงมหาดไทย และยังมีการจัดตั้งสมาคมมวยไทยสมัครเล่นขึ้น ซึ่งได้จัดตั้งเป็นสมาคมในปี พ.ศ. 2528 เพื่อมิให้ศิลปะมวยไทยสูญหายไป และเพื่อรักษาไว้ซึ่งศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวอันเป็นกีฬาประจำชาติไทย (มงคล คำเมือง. 2532 : 32)

การทดสอบทักษะกีฬามวยไทยเป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งที่ครูพลศึกษาและผู้ฝึกสอนใช้ในการประเมินและวัดผลนักเรียนและนักกีฬา เพื่อตัดสินเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ของการเรียนการสอน การฝึกซ้อมและการคัดเลือกตัวนักกีฬา ซึ่ง ผาณิต บิลมาศ (2526 : 27) ได้กล่าวว่า “ประโยชน์ในการทดสอบคือ เพื่อการจัดตำแหน่งการวินิจฉัยว่าเด็กเก่งหรือไม่เก่งในวิชาเรียน การเปรียบเทียบระหว่างเด็กแต่ละคนหรือแต่ละห้องเรียน การพยากรณ์ว่าเด็กควรจะเรียนอะไรจึงจะสำเร็จ และเพื่อการประเมินค่าการเรียนการสอนของครูและนักเรียน” การทดสอบทักษะจึงเป็นส่วนสำคัญมาก เพราะจะเป็นการวิเคราะห์พฤติกรรมการเรียนรู้วิชามวยไทยและสัมฤทธิ์ผลตามเป้าหมายที่กำหนดไว้เพียงใด นอกจากนี้ผู้สอนยังได้รับประโยชน์จากการทดสอบทักษะกีฬามวยไทย คือ วัดความก้าวหน้าของผู้เรียนและยังเป็นการช่วยในการให้คะแนนหรือในการตัดเกรดของผู้เรียนได้ รวมทั้งยังสามารถแบ่งกลุ่มระดับทักษะของนักเรียนได้เพื่อที่จะสร้างแรงจูงใจต่างๆ และสามารถทราบทักษะพื้นฐานในกีฬามวยไทยได้ สมศักดิ์ มณีเรือนสิน (2542 : 3 – 4)

กีฬามวยไทยเป็นกิจกรรมหนึ่งในการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาสำหรับวิทยาลัยพลศึกษาซึ่งเป็นสถาบันการศึกษาที่มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาการพลศึกษาและการกีฬาของชาติ และเป็นสถาบันผลิตครูพลศึกษา เพื่อสนองความต้องการของประเทศ ได้ส่งเสริมความสามารถ จนเกิดความชำนาญในทักษะกีฬา รวมทั้งกิจกรรมพลศึกษาต่างๆ เป็นอย่างดี ถูกต้องและสมบูรณ์มากกว่าบุคคลทั่วไป เพื่อที่จะได้สามารถนำไปสอนให้ผู้เรียนได้อย่างถูกต้อง อนึ่ง สำหรับมวยไทยนั้นเป็นวิชาหนึ่งซึ่งถือเป็นกีฬาที่เป็นศิลปะการต่อสู้ประจำชาติไทยต่อไป ก็ได้จัดให้มีการเรียนการสอนเป็นวิชาบังคับที่นักศึกษาชายทุกคนจะต้องเรียนในสถาบันแห่งนี้และด้วยเหตุนี้เอง ครูพลศึกษาในสถาบันฝึกหัดครูพลศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษาจึงควรเป็นบุคคลที่มีความรู้ ความสามารถ และความชำนาญ ในการที่จะเป็นผู้ถ่ายทอดสาคิิตทำทางทักษะต่างๆ ของมวยไทยให้แก่ผู้เรียนได้อย่างถูกต้อง อนันต์ เมฆสวรรค์ (2535 : 5)

ผู้วิจัยมีความสนใจในกีฬามวยไทยสมัครเล่นเป็นอย่างมาก เพราะ กีฬามวยไทยเป็นกีฬาประจำชาติ อีกทั้งยังเป็นศิลปะวัฒนธรรมอย่างหนึ่งของประเทศควรค่าแก่การอนุรักษ์ จึงเป็นเหตุจูงใจให้ผู้วิจัยมีความสนใจเป็นพิเศษที่จะศึกษาระดับทักษะมวยไทยสมัครเล่นของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาวีทยาลัยพลศึกษา แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28 ดังนั้น เมื่อได้หาระดับทักษะกีฬามวยไทยสมัครเล่นขึ้นมาแล้ว จะได้จัดระดับให้กับนักกีฬามวยไทยสมัครเล่นที่มีความสนใจและ ยังเป็นตัวตรวจสอบถึงความพร้อมของร่างกายของนักกีฬามีความสมบูรณ์มากน้อยเพียงใด นอกจากนี้ ยังช่วยให้ผู้ฝึกนักกีฬามวยไทยสมัครเล่นได้พัฒนานักกีฬาของตน

ให้มีขีดความสามารถให้มากขึ้นตามลำดับ ในการสร้างระดับทักษะมวยไทยสมัครเล่นนี้ผู้วิจัยได้เลือกแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยของครองจักร งามมีศรี (2530 : 50 - 62) มาทำการทดสอบระดับทักษะกีฬามวยไทยกับนักมวยไทยจะทำการชกมวยไทยสมัครเล่นในการแข่งขันกีฬาวินิจฉัยพลศึกษา แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษาระดับทักษะมวยไทยสมัครเล่นของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาวินิจฉัยพลศึกษา แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28

ความสำคัญในการศึกษาค้นคว้า

ทราบระดับทักษะนักมวยไทยสมัครเล่นของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาวินิจฉัยพลศึกษา แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28 เพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้ฝึกสอนและฝึกซ้อมกีฬามวยไทยสมัครเล่นในวินิจฉัยพลศึกษาทั้ง 17 แห่ง

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นักกีฬามวยไทยสมัครเล่นที่เข้าร่วมในการแข่งขันกีฬาวินิจฉัยพลศึกษา แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28 ซึ่งมีนักมวยทั้งหมด 67 คน จากวินิจฉัยพลศึกษาทั้ง 17 แห่ง ซึ่งได้จากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ นักกีฬามวยไทยสมัครเล่น จำแนกตามรุ่น

ตัวแปรตาม ได้แก่ ระดับทักษะมวยไทยสมัครเล่น

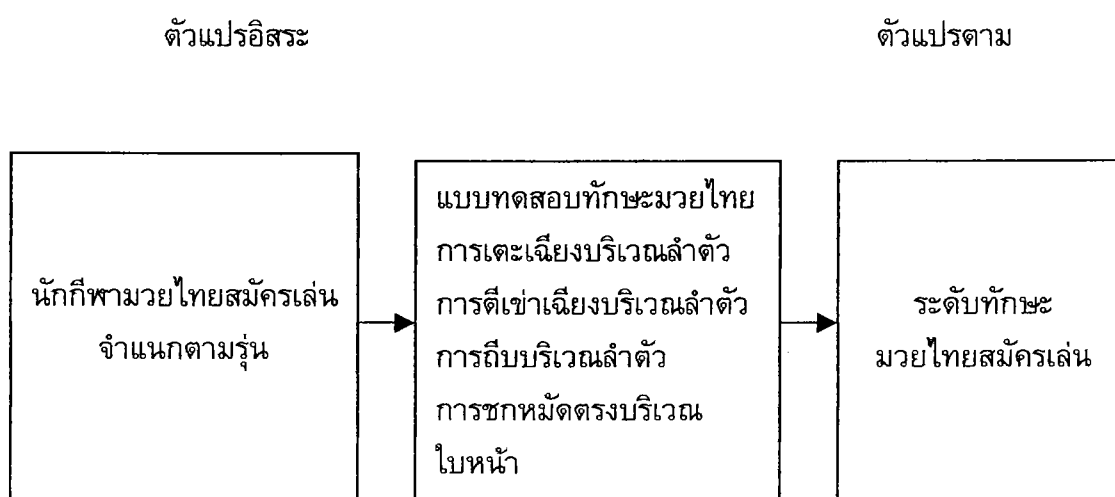
นิยามศัพท์เฉพาะ

ระดับทักษะกีฬามวยไทย หมายถึง ความสามารถ หรือความชำนาญเกี่ยวกับวิธีการในการชกมวยไทยสมัครเล่น ได้แก่ การเตะเฉียงบริเวณลำตัว การตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว การถีบบริเวณลำตัว การชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า

นักกีฬามวยไทยสมัครเล่น หมายถึง นักกีฬามวยไทยที่เป็นตัวแทนของวินิจฉัยพลศึกษาทั้ง 17 แห่ง ที่จะทำการแข่งขันกีฬาวินิจฉัยพลศึกษา แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28

การแข่งขันกีฬาวินยาศาสตร์ ครั้งที่ 28 หมายถึง การแข่งขันกีฬาระหว่างวิทยาลัยพลศึกษาที่กรมพลศึกษาจัดขึ้น เป็นการแข่งขันระหว่างวันที่ 18 – 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2546 ณ วิทยาลัยพลศึกษา จังหวัดสุโขทัย เพื่อสร้างเสริมประสบการณ์และทักษะในการเข้าร่วมการแข่งขัน การฝึกสอน การตัดสิน และการชมกีฬาเพื่อสร้างเสริมความรู้และความสามัคคีในหมู่คณะ เพื่อสร้างเสริมความมีระเบียบวินัย ความมีน้ำใจนักกีฬาให้นักศึกษาที่จะจบการศึกษาออกไปเป็นผู้นำทางด้านพลศึกษาและสุขภาพที่มีคุณภาพในสังคม

กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย

เอกสารเกี่ยวกับกีฬามวยไทย รวมไปถึงประวัติวิทยาลัยพลศึกษา และรูปแบบการแข่งขันกีฬามวยไทยสมัครเล่น รวมไปถึงความรู้เกี่ยวกับทักษะการออกอาวุธมวยไทยในรูปแบบต่างๆ เช่น การจดมวย การชกหมัดต่างๆ เตะ ถีบ ศอก และเข่า รวมไปถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ดังต่อไปนี้

ความเป็นมาของกีฬามวยไทยกับคนไทย

กีฬามวยไทยเริ่มมาพร้อมๆ กับประวัติศาสตร์ของชาติไทย และเป็นกีฬาสำหรับคนไทยโดยแท้ แม้คนในชาติอื่นจะพยายามลอกเลียนแบบฝึกหัดมวยไทยอย่างไรก็ไม่สามารถเล่นหรือฝึกหัดมวยไทยให้มีความสวยงาม คล่องแคล่ว ชำนิชำนาญเหมือนคนไทยได้เลย ทำให้พิจารณาว่ารูปร่างลักษณะของคนไทยแตกต่างหรือคล้ายคลึงกับคนชาติอื่นหรือไม่อย่างไร

จิตติมา พัทธกะไพรวัน (2524 : 11 – 13) ได้กล่าวว่า มนุษย์ปัจจุบันไม่ว่าจะพูดภาษาใด รูปร่างหน้าตาลักษณะในร่างกายผิดแผกแตกต่างกันมากมายเพียงใดก็ตาม ต่างสืบเนื่องมาจากตระกูลเดียวกันทั้งสิ้น ชาติตระกูลนั้น คือ ชาติมนุษย์ฉลาด (Homo Sapiens) เมื่อมนุษย์สืบมาจากชาติตระกูลเดียวกัน หรือบรรพบุรุษเดียวกันแล้ว เพราะเหตุใดมนุษย์จึงมีลักษณะแตกต่างกันออกไปเป็นพวกใหญ่ๆ อย่างเห็นได้ชัดเจน มีสาเหตุใดบ้างที่ทำให้ลักษณะของมนุษย์เปลี่ยนแปลงไป การเปลี่ยนแปลงนี้มีมาแต่ครั้งใดและมีความเป็นมาอย่างไร ปัญหาเหล่านี้นักวิทยาศาสตร์ในปัจจุบันไม่สามารถคิดค้นหาคำตอบได้อย่างสมบูรณ์ ประจักษ์พยานต่างๆ ที่เกี่ยวกับมนุษย์ในเรื่องนี้มีน้อย และมีอยู่อย่างกระจัดกระจายเกินกว่าที่นักวิทยาศาสตร์จะสามารถรวบรวมมาวิเคราะห์และช่วยทำให้ปัญหาเหล่านี้กระจ่างขึ้น อย่างไรก็ตามนักวิทยาศาสตร์สรุปว่า มนุษย์กลุ่มต่างๆ มีลักษณะแตกต่างกันในชาติพันธุ์นั้น ได้เริ่มมีขึ้นกว่า 10,000 ปีมาแล้ว สาเหตุที่ทำให้กลุ่มชนเหล่านี้แตกต่างกันทั้งกลุ่มใหญ่และกลุ่มย่อยๆ และความสัมพันธ์กันของแต่ละกลุ่มเหล่านี้มีมาอย่างไร เป็นสิ่งที่นักมนุษย์วิทยายังไม่สามารถเจาะจงลงไปได้อย่างแน่นอน แต่โดยที่มนุษย์ชาติในโลกนี้มีลักษณะภายนอกหลายอย่างที่มองเห็นได้ชัดเจนว่าแตกต่างกัน นักมนุษย์วิทยาจึงได้อาศัยลักษณะที่แตกต่างต่อไปนี้ เป็นเครื่องกำหนดการจำแนกชาติพันธุ์ คือ ลักษณะ ความสูงต่ำของร่างกาย ลักษณะกะโหลก ศีรษะ ลักษณะกระดูกขากรรไกร ลักษณะเส้นผม สีผิว และตา โดยอาศัยหลักดังกล่าว จึงสามารถจำแนกชาติพันธุ์ของมนุษย์ออกเป็นพวกใหญ่ๆ ได้ 3 พวก คือ พวกคอเคซอยท์ หรือ พวกผิวขาว พวกมองโกลอยด์ หรือพวกผิวเหลือง หรือพวกผิวดำ

(นิกรอยด์) การเรียกกลุ่มคนเป็นพวกผิวขาว ผิวเหลืองและผิวดำนั้น ไม่ถือเป็นการกำหนดแน่นอนตายตัวแต่เป็นการเรียกตาม ความเข้าใจอย่างกว้างๆ ทั้งนี้เพราะพวกคอเคซอยด์หรือพวกผิวขาวบางพวกมีสีผิวคล้ำกว่าพวกมองโกลอยด์ หรือพวกผิวเหลืองบางพวก

วิชัย เทียนน้อย (2520 : 130) ได้กล่าวว่า จากการจำแนกชนเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ จะเห็นได้ว่าคนไทยมีเชื้อชาติอยู่ในกลุ่มมองโกเลียน ซึ่งลักษณะโดยทั่วไปมีรูปร่างเล็กกว่าคนที่อาศัยอยู่ในเขตหนาว และสามารถใช้อวัยวะต่างๆ เช่น แขน และขาได้คล่องแคล่วว่องไวกว่าคนที่มีรูปร่างสูงใหญ่กว่า

จากลักษณะที่ทะมัดทะแมง ลำสัน แข็งแรง ร่างกายเบาและยืดหยุ่นได้ดีนี้เองทำให้คนไทยมีความเหมาะสมในการใช้อวัยวะมัด คอก เข่า และเท้าเป็นศิลปะป้องกันตัวและนอกจากนี้การแต่งกายที่กระตัดรัดไม่รุ่มร่ามของคนไทยก็ยังช่วยให้คนไทยสามารถใช้อวัยวะมัด คอก เข่า และเท้าได้ดีอีกด้วย ดังที่ฝรั่งได้เขียนบรรยายการแต่งกายของคนไทยไว้ว่า

ธวัช รัตนากิชาติ (2507 : 1) ได้กล่าวว่า ในอดีตคนไทยแต่งกายอย่างง่าย ๆ ทั้งเพศชายและเพศหญิง สวมเสื้อผ้าน้อยกว่าประเทศทางตะวันตก ไม่สวมหมวกและรองเท้า ไม่นิยมสวมเสื้อท่อนบนของร่างกายมักเปลือย คลุมเพียงแค่บั้นเอวถึงหัวเข่า ผ้านุ่งเป็นผืนเดียวทำด้วยไหม หรือไม่ก็ทำด้วยผ้าพื้น พันรอบขา และเอวผูกชายพกแน่นไว้ข้างหน้า ปลอยเข่าให้เปลือย เครื่องแต่งกายอีกแบบหนึ่งก็คือ ผ้าแถบโดยมากเป็นไหม ถ้าไม่ใช่คาดเอวก็พาดไหล่ ผู้หญิงใช้หมวกกัน แต่คลุมไม่สู่มิดนัก ผู้หญิงที่ทำงานหนักก็ห่มแบบตะเบงมาน เพื่อความสะดวกในการทำงานหนัก

การแต่งกายของคนไทยไม่นิยมสวมหมวก สวมรองเท้า และเสื้อผ้านานยาวรุ่มร่าม คนไทยอาศัยอยู่ในภูมิประเทศที่มีอากาศร้อนชื้น จึงไม่จำเป็นต้องห่อหุ้มด้วยเครื่องแต่งกายเหมือนกับคนในเขตร้อนแห้ง ซึ่งจะต้องมีเสื้อผ้านุ่งคลุมตั้งแต่ศีรษะ แขน ลำตัว จนถึงเท้า เพื่อป้องกันลมร้อนที่จะทำให้ผิวหนังแห้งและเป็นอันตรายได้ เช่นพวกที่อาศัยอยู่ในทะเลทรายเป็นต้น หรือคนในเขตหนาวซึ่งจะต้องห่อหุ้มด้วยเสื้อผ้านานยาวท่อนะซึ่งไม่สะดวกในการเคลื่อนไหว การที่ไม่สวมเสื้อผารุ่มร่ามท่อนะ ทำให้คนไทยสามารถเคลื่อนไหวส่วน แขน ขา ซึ่งปลอยให้เปลือยเปล่านั้นได้อย่างคล่องแคล่วว่องไว ชำนาญและเหมาะสม การใช้อวัยวะเหล่านี้ประกอบกิจกรรมในชีวิตประจำวันทั้งที่เป็นงานและการละเล่นบางครั้งเมื่อถึงคราวจำเป็นก็ใช้อวัยวะต่างๆ ตั้งแต่ศีรษะ มือ (หมัด) เท้า เข่า คอก เป็นต้น อาวุธ อวัยวะแต่ละอย่างดังกล่าวสามารถนำมาใช้อันตรายคู่ต่อสู้ได้

อนันต์ เมฆสวรรค์ (2535 : 9) มวยไทยนั้นเป็นศิลปะของไทยมาตั้งแต่สมัยโบราณกาล เป็นศิลปะประจำชาติแต่กำเนิดสืบเป็นสายเลือดของคนไทยมาทุกคน และคนไทยทุกคนจะต้องรู้จักคำว่า “มวยไทย” ทั้งยังสามารถที่จะฝึกหัดมวยไทยกันได้เป็นอย่างดีเกือบทุกคนด้วย ซึ่งยากยิ่งที่ชาวต่างชาติจะฝึกหัดมวยไทยได้ดีทัดเทียมกับชาวไทยได้เลย ทั้งนี้ก็เพราะว่ามวยไทยของเรานั้นมีอาวุธที่ใช้รอบตัว อาวุธที่ใช้ในมวยไทย มีดังนี้คือ หมัด เท้า เข่า และศอก

การใช้หมัดในการชก สำหรับมวยไทยนั้นมีการชกในลักษณะท่าทางต่างๆ กัน คือ หมัดตรง หมัดเสย หมัดเหวี่ยง (สวิง) และหมัดช่วงสั้น (ฮุก)

การใช้เท้าในการเตะ การเตะนั้นนับได้ว่าเป็นปัจจัยสำคัญของการชกมวยไทย ทั้งนี้ก็เพราะว่าการฝึกการเตะนั้นเป็นการฝึกที่ค่อนข้างยาก การเตะนั้นมีด้วยกันหลายแบบ คือ เตะเฉียง เตะตัด เตะตรง เตะเหวี่ยงกลับ (จะเข้ฟาดหาง)

การใช้เท้าในการถีบ การถีบเป็นส่วนประกอบสำคัญยิ่งในการชกมวยไทย เพราะที่ใช้เป็นการสกัดกั้นคู่ต่อสู้ได้อย่างหนึ่ง อีกทั้งยังสามารถทำให้คู่ต่อสู้ได้รับบาดเจ็บได้ การถีบของมวยไทยมีสองลักษณะ คือ ถีบด้วยฝ่าเท้า และถีบด้วยปลายเท้า

การใช้เข่า เข่าที่ใช้ในการชกมวยไทย นั้นเป็นอาวุธสั้น ซึ่งมีประสิทธิภาพไม่แพ้อาวุธชนิดอื่นใด เพราะสามารถที่จะหยุดคู่ต่อสู้ได้ การใช้อาวุธเข่านั้นเรามักจะเรียกกันทั่วไปว่า “ดีเข่า” ซึ่งลักษณะของการใช้เข่ามีด้วยกันดังนี้คือ เข่าตรงหรือเข่าโหน เข่าตัด เข่าเฉียง และเข่าลอย

การศอกเป็นอาวุธที่สำคัญมากในการจัดมวยไทย และมีมากมายหลายอย่าง แล้วแต่โอกาสและจังหวะที่จะนำมาใช้ ซึ่งลักษณะของการใช้ศอกมีด้วยกันดังนี้ คือ ศอกดี ศอกตัด ศอกจัด ศอกกระทุ้ง และศอกกลับ

ทักษะการใช้อาวุธมวยไทยสมัครเล่น

เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปแล้วว่า มวยไทยเป็นศิลปะการต่อสู้ที่ใช้อาวุธะทุกส่วนของร่างกายผสมผสานการเคลื่อนไหวด้วยจังหวะที่กลมกลืนกับแรงส่งหรือเป็นอาวุธในการโจมตีคู่ต่อสู้และป้องกันตัวเอง ดังนั้น การฝึกหัดฝึกฝนมวยไทย ผู้เรียนจึงควรต้องเรียนรู้อย่างลึกซึ้งซึ่งเกี่ยวกับการใช้อาวุธะของร่างกายซึ่งแบ่งออกเป็นส่วนใหญ่โดยภาพรวม คือ หมัด เท้า เข่า ศอก การใช้อาวุธะดังกล่าวสามารถแยกแยะออกเป็นหมวดหมู่ย่อยได้มากมาย จนกล่าวได้ว่าการใช้อาวุธะเหล่านั้นได้อย่างชำนาญคือต้นกำเนิดที่มาของคำว่า “ศิลปะมวยไทย” ทักษะสำคัญที่ควรเรียนรู้ในการชกมวยไทยนั้นประกอบไปด้วย

1. การใช้หมัด

การใช้หมัดหรือโดยทั่วไปเรียกกันว่า “กำปั้น” นั้น นักมวยไทยใช้เพื่อชกคู่ต่อสู้ ซึ่งในศิลปะมวยไทยการชกคู่ต่อสู้สามารถกระทำได้หลายวิธีดังนี้

การชกหมัด การชกหมัดมีหลายวิธี การนำมาใช้ขึ้นอยู่กับจังหวะและโอกาส ซึ่งการชกหมัดมีวิธีการต่างๆ ดังนี้

การชกหมัดตรง

หมัดตรงสามารถชกได้ทั้งหมัดหน้าและหมัดหลัง การชกหมัดตรงหมัดหน้านั้นนิยมเรียกกันว่า “หมัดแย็บ” ส่วนการชกหมัดตรงหมัดหลังมักเรียกกันว่า “หมัดตาม”

หมัดตรงหมัดหน้าเป็นหมัดที่ไม่ค่อยรุนแรง เพราะเป็นหมัดหน้าจึงไม่มีแรงส่งอย่างเต็มที่ แต่ก็ เป็นหมัดที่ชกได้รวดเร็ว ดังนั้นจึงนิยมใช้เพื่อรบกวนหรือทำลายจังหวะของคู่ต่อสู้

การชกหมัดเหวี่ยง

หมัดเหวี่ยง เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “หมัดสวิง” หรือ “หมัดโค้ง” ซึ่งจากชื่อเรียก ทำให้มองเห็นภาพพจน์ของการใช้หมัดนี้ได้เป็นอย่างดี หมัดเหวี่ยงสามารถชกได้ทั้งหมัดหน้า และหมัดหลังเช่นเดียวกับหมัดตรง แต่น้ำหนักจะเพิ่มมากขึ้น ทั้งนี้เพราะวิถีของหมัดเหวี่ยงถูก จ้างออกไป ด้านข้างก่อนที่จะลากเข้ามาหาเป้าหมาย เมื่อกำปั้นมีการเคลื่อนไหวห่างจากเป้า มากขึ้น จึงทำให้เกิดแรงปะทะเข้าสู่เป้าหมายมากขึ้นเช่นกัน ดังนั้นการชกหมัดเหวี่ยงจึงเป็นอาวุธที่ สามารถใช้เก็บคู่ต่อสู้ได้ทั้งหมัดเหวี่ยงหมัดหน้าและหมัดเหวี่ยงหมัดหลัง

การชกหมัดเสย

หมัดเสย มักเรียกกันอีกอย่างหนึ่งว่า “หมัดสอยดาว” เป็นหมัดที่ใช้มากในระยะ ประชิดตัว วิถีของหมัดจะพุ่งจากด้านล่างขึ้นด้านบน

2. การใช้เท้า

การใช้เท้าเป็นอาวุธในกีฬามวยไทยนั้น จัดเป็นอาวุธที่ใช้ในระยะห่างจากตัวคู่ต่อสู้ คำว่าเท้านี้เป็นคำใช้เรียกแต่ภาพของเท้า ในกีฬามวยไทยนั้นหมายความรวมถึง “หน้าแข้งจุด ปลายนิ้วเท้า” การใช้เท้าเป็นอาวุธสามารถกระทำได้ 2 ลักษณะ คือ การถีบและการเตะ

การถีบ

โดยทั่วไปมักเข้าใจว่า การถีบเป็นการใช้อาวุธเพื่อป้องกันตัวหรืออย่างน้อยก็เพื่อ ทำลายจังหวะคู่ต่อสู้เท่านั้น แต่ตามความเป็นจริงแล้วเมื่อใดที่มีจังหวะและโอกาสดี การถีบใน กีฬามวยไทยก็สามารถนำมาใช้เป็นอาวุธสำหรับเก็บคู่ต่อสู้ได้ เพราะการถีบที่รุนแรงบริเวณ ใบหน้าทำให้สายตาและศีรษะบาดเจ็บได้ การถีบที่รุนแรงบริเวณลำตัวและท้องน้อยทำให้เกิด อาการจุกเสียดได้ และการถีบที่รุนแรงบริเวณต้นขาและหัวเข่าขณะที่คู่ต่อสู้เตะมาก็ทำให้ กล้ามเนื้อหรือเข่าพลิกได้เช่นกัน การถีบกระทำได้โดยใช้ทั้งเท้าหน้าและเท้าหลัง

การถีบนี้นอกจากจะใช้ปลายเท้าสัมผัสเป้าหมายในลักษณะจิกลงแล้ว การถีบด้วย ส้นเท้าก็สามารถกระทำได้ และจะเกิดแรงปะทะต่อเป้าหมายมากขึ้น ทำทางการถีบอาจใช้วิธี การยืนถีบตรงๆ หรืออาจหันด้านข้างให้คู่ต่อสู้ก่อนแล้วจึงถีบก็ได้

การเตะเฉียง การเตะเฉียงกระทำได้ด้วยเท้าหน้าและเท้าหลัง เป้าหมายในการ ใช้การเตะเฉียง คือบริเวณ ขมับ ก้านคอ ขากรรไกร ต้นแขน ซี่โครง ซึ่งบริเวณเหล่านี้เมื่อถูก เตะเฉียงจะเกิดอาการบาดเจ็บหรืออ่อนเปลี้ยได้ง่าย ทั้งนี้เพราะปะทะที่เกิดจากการเตะเฉียงนั้น รุนแรงมาก

การเตะตัด การเตะตัดก็เช่นเดียวกับการเตะเฉียง คือ สามารถเตะได้ทั้งเท้า หน้าและเท้าหลัง ซึ่งขึ้นอยู่กับจังหวะ โอกาสและกลยุทธ์ของผู้เตะ

การเตะกลับหลัง ซึ่งรู้จักกันทั่วไปในชื่อของ “จระเข้ฟาดหาง” ถือเป็นศิลปะชั้นสูงของกีฬามวยไทย การเตะกลับหลังมักกระทำหลังจากการเตะเฉียง หรือการเตะตัด เพราะเป็นจังหวะที่เหมาะสมในการส่งแรงและเป็นโอกาสอันดี เนื่องจากคู่ต่อสู้มักคาดการณไม่ถึง

3. การเข้า

การเข้าเป็นการใช้อาวุธที่นับว่าให้ความรุนแรงที่สุด เพราะการเข้าเกิดจากการใช้อวัยวะที่มีมุมและความแข็งแกร่ง คือ หัวเข่าเข้าปะทะร่างกายคู่ต่อสู้แต่การจะใช้เข่านั้นมิใช่สามารถใช้ได้โดยง่าย เนื่องจากไม่มีคู่ต่อสู้คนใดที่จะยอมให้ตัวเองถูกตีเข้า ดังนั้นการจะตีเข้าฝ่ายตีเข้าจึงต้องอาศัยความแข็งแกร่งของร่างกาย กอด รัด ปล้ำ และเหนียวรั้งคู่ต่อสู้มาตีเข้าให้ได้ซึ่งโดยธรรมชาติแล้วเป็นเรื่องที่ปฏิบัติได้ค่อนข้างยาก หรือบางครั้งฝ่ายที่กำลังตีเข้าเองกลับถูกความแข็งแกร่งที่เหนือกว่าของคู่ต่อสู้พลิกผันสถานการณ์ไปตรงกันข้าม การตีเข้าจึงเป็นศิลปะชั้นสูงอีกอย่างหนึ่งในกีฬามวยไทย การใช้เข้าสามารถกระทำทั้งสองข้างและมีหลายลักษณะหลายวิธี กล่าวคือ

การตีเข้าโหน การตีเข้าโหนสามารถทำได้ด้วยการใช้เข่าข้างใดข้างหนึ่งผู้ฝึกควรฝึกฝนจนชำนาญเพราะไม่สามารถคาดการณ์ได้ว่าคู่ต่อสู้จะเปิดจุดอ่อนทางด้านใด

เข้าตี การใช้เข้าตีเช่นเดียวกับเข้าโหนคือสามารถทำได้ทั้งสองข้าง โดยหากจะตีเข้าด้านซ้ายจะต้องพยายามโน้มคอกคู่ต่อสู้ให้ร่างกายเอียงเข้าหาเข่าซ้ายของผู้ตีให้ได้ การตีเข้าทางขวาก็เช่นกัน

เข่าลอย เข่าลอยเป็นเข้าที่ใช้โจมตีจากระยะห่าง โดยไม่ต้องใช้การกอดปล้ำหรือโน้มคอกคู่ต่อสู้

เข่าลา หรือเรียกอีกอย่างว่า “เข้าเตะ” จากชื่อเรียกดังกล่าวทำให้สามารถมองเห็นภาพลักษณะของการใช้อาวุธชนิดนี้ได้ว่า เป็นการผสมผสานกันระหว่างการเตะกับการเข้า ซึ่งสอดคล้องกับคำที่มักเคยได้ยินเสมอว่า “ครึ่งแข้งครึ่งเข้า” นั่นเอง การเข่าลา ซึ่งเป็นอาวุธที่เกิดจากทั้งการเข้าและการเตะเป็นอาวุธสำคัญอีกอย่างหนึ่งในกีฬามวยไทยและมีพิษสงร้ายแรง ทั้งนี้เพราะอวัยวะที่ใช้แทนอาวุธนั้นเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายที่มีความแข็งแกร่ง และมีการเคลื่อนไหวที่ออกแรงได้มากที่สุด

4. การศอก

ศอกเป็นอาวุธอันตรายซึ่งใช้กับคู่ต่อสู้ในระยะประชิดตัว กีฬามวยไทยพัฒนาการใช้ศอกได้หลายรูปแบบดังนี้

ศอกดี

ศอกตัด

ศอกงัด

ศอกกระทุ้ง

ศอกกลับ

จากพื้นฐานการใช้หมัด เท้า เข่า ศอก ที่กล่าวมา ผู้เรียนจำเป็นต้องฝึกฝนจนชำนาญ สามารถนำมาใช้ได้อย่างครบถ้วนและคล่องแคล่ว ทั้งนี้เพราะทักษะที่กล่าวเหล่านั้นเป็นเพียงพื้นฐานเบื้องต้น การเรียนรู้เกี่ยวกับมวยไทยจนถึงขั้นที่เรียกว่า “ศิลปะ” นั้น ยังมีรายละเอียดอีกซึ่งอีกมากมายและที่สำคัญกีฬามวยไทยมิได้ประกอบขึ้นด้วยทักษะทางกีฬาประการเดียว การชกมวยไทยต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญอีกสองประการคือ ทักษะหรือความสามารถทางด้านร่างกายและจิตใจควบคู่ไปด้วย

รูปแบบการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น

การแข่งขันตามปกติให้แข่งขันไม่เกิน 5 ยก ยกละ 2 นาที ให้มีการพักระหว่างยก 1 นาที แต่ถ้าได้มีการตกลงกันไว้ก่อนอาจทำการแข่งขันกัน 3 ยก ๆ ละ 2 นาที 1 นาทีก็ได้ โดยพักระหว่างยก 1 นาที การหยุดการแข่งขันเพื่อตัดคะแนน เตือน จัดเครื่องแต่งกายหรืออุปกรณ์ของผู้แข่งขันให้เรียบร้อยหรือด้วยเหตุผลอื่นๆ ไม่นับรวมอยู่ใน 2 นาทีดังกล่าว การพักระหว่างยกต้องให้ได้ 1 นาทีเต็ม ก่อนเริ่มการแข่งขันในยกแรกผู้แข่งขันต้องร่ายรำไหว้ครูตามประเพณีทุกคน โดยมีดนตรีประกอบด้วย ปี่ชวา ฉิ่ง และกลองแขก เมื่อร่ายรำไหว้ครูเสร็จแล้วจึงให้เริ่มแข่งขันได้ ห้ามไหว้ครูด้วยการร่ายรำที่ไม่ถูกต้องตามรูปแบบของมวยไทย

กีฬามวยไทยเป็นกิจกรรมที่ยอมรับกันว่า จะทำให้เกิดผลดีต่อสุขภาพทางกายและใจของบุคคลที่เข้าร่วมกิจกรรม ช่วยพัฒนาให้บุคคลมีสุขภาพแข็งแรงสมบูรณ์จิตใจแจ่มใส กล้าหาญ อดทน มีวินัย รักความสามัคคี ยิ่งไปกว่านั้น การกีฬาช่วยเสริมสร้างสัมพันธภาพที่ดีภายในสังคม ความสำคัญดังกล่าว ทำให้สถาบันอุดมศึกษาถือเป็นกิจกรรมหนึ่งในการพัฒนานิสิตนักศึกษา (ทบวงมหาวิทยาลัย. 2535 : 1) การจัดการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยพลศึกษาเป็นกิจกรรมเสริม หลักสูตรอย่างหนึ่ง ซึ่งเริ่มจัดขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2518 และจัดเป็นประจำทุกปี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมประสบการณ์และทักษะในการเข้าร่วมการแข่งขัน การฝึกสอน การตัดสินใจ และการชกกีฬา สร้างเสริมความสามัคคีในหมู่คณะ และสร้างเสริมความมีระเบียบวินัยความมีน้ำใจให้แก่ นักศึกษาผู้ที่จะจบออกไปเป็นผู้นำทางด้านพลศึกษา และด้านสุขภาพในสังคม โดยมีได้มุ่งที่ความเป็นเลิศทางการกีฬา (กรมพลศึกษา. 2534 : 65)

ประวัติกีฬาวิทยาลัยพลศึกษา

วิทยาลัยพลศึกษาเกิดขึ้นจากการที่กระทรวงธรรมการ ได้เริ่มตั้งสถานศึกษาวิชาพลศึกษาสำหรับครูขึ้นเป็นครั้งแรกเรียกว่า “สโมสรมหาวิทยาลัย” ที่ สามัคยาจารย์สมาคมโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ในปี 2462 ได้จัดตั้งสถาบันฝึกหัดครูพลศึกษาขึ้นเรียกว่าห้องพลศึกษา กลาง โดยมีความมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมกีฬาทุกชนิด ตลอดจนผลิตครูออกไปสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนต่อมาในปี พ.ศ. 2462 ได้มีการปรับหลักสูตรใหม่และสร้างโรงเรียนพลศึกษากลางขึ้น

ในเวลาเดียวกัน โดยให้ครูที่สอนทางพลศึกษาได้เรียนเพื่อเลื่อนวิทยฐานะ โดยกำหนดเกณฑ์ของหลักสูตรดังนี้ ผู้สอบได้ 2 ชุด ได้พลศึกษาตรี ผู้สอบได้ 3 ชุด ได้พลศึกษาโท และผู้สอบได้ 4 ชุด ได้พลศึกษาเอก จนกระทั่ง พ.ศ. 2475 รัฐบาลได้ประกาศใช้แผนการศึกษาฉบับแรก วิชาพลศึกษาจึงได้เป็นส่วนหนึ่งของแผนการศึกษาแห่งชาติ (กระทรวงศึกษาธิการ. ม.ป.ป. : 118 – 119) ในปี พ.ศ. 2476 ได้มีการจัดตั้งกรมพลศึกษาขึ้น เพื่อให้มีหน้าที่รับผิดชอบในการอบรมครูที่จะไปสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนต่างๆ และเพื่อเพิ่มปริมาณครูพลศึกษาตามแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับ พ.ศ. 2477 ในปี พ.ศ. 2478 กรมพลศึกษา ได้สร้างอาคารเรียนของโรงเรียนฝึกหัดครูพลศึกษาขึ้นใหม่ในบริเวณกรีฑาสถานแห่งชาติ และจัดให้เป็นสถานที่ให้การอบรมทางกายบริหารแก่นักเรียน ในปี พ.ศ. 2498 กรมพลศึกษาได้ก่อตั้งวิทยาลัยพลศึกษาขึ้นแทนโรงเรียนฝึกหัดครูพลศึกษาเดิม มีการปรับปรุงหลักสูตรจากสองปีเป็นหลักสูตรสี่ปีเป็นหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง ต่อมาความต้องการครูทางด้านพลศึกษามีมาก จึงมีการขยายวิทยาลัยพลศึกษาไปสู่ส่วนภูมิภาค ในปี พ.ศ. 2514 เริ่มที่จังหวัดเชียงใหม่ ต่อจากนั้น ได้ขยายไปตั้งตามภูมิภาคต่างๆ ทุกภาคของประเทศ (กรมพลศึกษา. 2526 : 13) ปัจจุบันมีวิทยาลัยพลศึกษาทั้งหมด 17 แห่ง ได้แก่ วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดเชียงใหม่ วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสุโขทัย วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดลำปาง วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดเพชรบูรณ์ วิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพฯ วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชลบุรี วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดอ่างทอง วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสมุทรสาคร วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดมหาสารคาม วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดอุดรธานี วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชัยภูมิ วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดยะลา วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชุมพร วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดกระบี่ และวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดตรัง

วิทยาลัยพลศึกษามีจุดมุ่งหมายเพื่อผลิตบุคลากรให้เป็นผู้มีความรู้ความสามารถ มีทักษะและเข้าใจในบทบาทหน้าที่ของตนเอง เพื่อไปทำหน้าที่ในการพัฒนาทางด้านการศึกษาลังคม ประเทศชาติและส่งเสริมให้พลเรือน ซึ่งเป็นประชากรของประเทศมีสุขภาพพลานามัย สมบูรณ์แข็งแรงเป็นกำลังที่สำคัญของประเทศตามแนวนโยบายของกรมพลศึกษา ซึ่งได้กำหนดวัตถุประสงค์ในการผลิตครูพลศึกษาไว้ดังนี้ คือมุ่งส่งเสริมให้นักศึกษามีความรู้ ทักษะ เจตคติที่ถูกต้อง และสามารถนำไปประกอบอาชีพได้ สามารถให้คำปรึกษา และส่งเสริมเกี่ยวกับการรักษาสุขภาพ การออกกำลังกาย การรักษาความปลอดภัย และการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ มีความกระตือรือร้นในการใฝ่หาความรู้ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีสุขนิสัยที่ส่งเสริมสุขภาพและบุคลิกภาพอยู่เป็นนิจ เป็นผู้มีคุณธรรม จริยธรรม มีน้ำใจเป็นนักกีฬาและจรรยาบรรณในวิชาชีพ รวมทั้งความรู้ ความเข้าใจทักษะ และเจตคติที่เอื้อต่อการพัฒนาท้องถิ่น สอดคล้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ตลอดจนเป็นผู้ยึดมั่นในสถาบันชาติและศาสนา พระมหากษัตริย์ และการปกครองระบอบประชาธิปไตย และเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวมา วิทยาลัยพลศึกษา

จำเป็นจะต้องวางนโยบายและกลยุทธ์ในการจัดการเรียนการสอน และกิจกรรมต่างๆ ที่จะเอื้ออำนวยต่อการพัฒนาการของ นักศึกษาในทุกๆ ด้าน อย่างมีประสิทธิภาพ อย่างไรก็ตามในปัจจุบัน สังคมมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว วิทยาลัยการสมัยใหม่ เทคโนโลยี และอุปกรณ์ต่างๆ ถูกนำมาใช้กันอย่างแพร่หลายในทุกวงการ มีการแข่งขันกันสูงทางสังคม และเศรษฐกิจ กรมพลศึกษา ได้ตระหนักถึงความสำคัญของการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น จึงเห็นสมควรให้มีการพัฒนามาตรฐานการผลิตครูพลศึกษา ให้เป็นบุคคลที่มีความรู้ความสามารถทันสมัยทันเหตุการณ์มาเป็นระยะๆ (กรมพลศึกษา. 2529 : 3) ดังเห็นได้จากโครงการพัฒนาคุณภาพของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาในด้านต่างๆ เช่น โครงการแข่งขันกีฬาวิทยาลัยพลศึกษา เป็นต้น เป้าหมายสำคัญ ได้แก่ การพัฒนานักศึกษาให้บรรลุขีดสุดตามศักยภาพ โดยพยายามจัดสิ่งแวดล้อม และกิจกรรมต่างๆ เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษามีพัฒนาการในทุกด้าน อันจะส่งผลต่อความสำเร็จในชีวิต

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในต่างประเทศ

นัทสัน (Knutson. 1971 : 3321 – A) ได้ศึกษาเปรียบเทียบสมรรถภาพทางกาย กับความสามารถทางทักษะกีฬา และความสำเร็จในการศึกษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษา (Comparison of Physical Fitness and Sports Skills Performance and Academic Achievement of Elementary School Pupils) กลุ่มตัวอย่างมีจำนวนทั้งสิ้น 155 คน เป็นชาย 82 คน หญิง 73 คน แบบทดสอบดังนี้ ขว้างลูกซอฟท์บอลไกล (Overhand Softball throw for distance) โยนลูกซอฟท์บอลแม่นยำ (Underhand Softball for Accuracy) ดึงข้อ (Pull – up) กระโดดแตะ (Jump and Reach) กระโดดเชือก (Rope Slipping) ลูก - นั่ง (Sit – up) วิ่ง 50 หลา (50 – Yard Dash) ยืนกระโดดไกล (Standing Broad Jump) และวิ่งหรือเดิน 600 หลา (600 - Yard Wall – Run) และจากการสอน พลศึกษาสามแบบ คือ แบบแรก เรียนพลศึกษาจากครูประจำชั้น แบบที่สอง เรียนพลศึกษาจากครูประจำชั้น และครูพลศึกษาสอนร่วมกัน โดยครูประจำชั้นสอนสัปดาห์และสามครั้ง ครูพลศึกษาสอนสัปดาห์และสองครั้ง และแบบที่สาม เรียนพลศึกษากับครูพลศึกษา ผลการศึกษาพบว่า เรียนพลศึกษาจากครูประจำชั้นมีความสามารถสูงกว่า เรียนพลศึกษากับครูประจำชั้นกับครูพลศึกษาสอนร่วมกันและเรียนพลศึกษากับครูพลศึกษา ในรายการขว้างลูกซอฟท์บอลไกล โดยลูกซอฟท์บอลแม่นยำ ยืนกระโดดไกล และวิ่งหรือเดิน 600 หลา ส่วนลูกนั่งและวิ่ง 50 หลา เรียนพลศึกษากับครูประจำชั้นและครูพลศึกษาสอนร่วมกัน มีความสามารถสูงกว่า และเรียนพลศึกษากับครูพลศึกษามีความสามารถทางด้านกระโดดแตะดีที่สุด และความสามารถของชายสูงกว่าหญิงในรายการขว้างลูกซอฟท์บอลไกล โยนลูกซอฟท์บอลแม่นยำ ดึงข้อ กระโดดแตะ ส่วนหญิงมีความสามารถสูงกว่าชายในรายการกระโดดเชือก และลูก - นั่ง - วิ่ง 50 หลา

ยืนกระโดดไกล และวิ่งหรือเดิน 600 หลาทั้งชายและหญิงมีความสามารถไม่แตกต่างกัน
 สำหรับความสำเร็จทางการศึกษาของทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกันและความสำเร็จทางการศึกษา
 ของชายและหญิงก็ไม่แตกต่างกันด้วย

ฮอปกินส์ (Hopkins. 1977 : 155A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "A Factor Analysis of Basketball Skill Tests." ผู้วิจัยเริ่มต้นศึกษา โดยการตรวจสอบแบบทดสอบทักษะบาสเกตบอล ทั้งหลายที่นิยมใช้ทดสอบความสามารถทางบาสเกตบอลที่ดีที่สุด ในขอบเขตของทักษะบาสเกตบอล ผู้วิจัยตั้งสมมุติฐานขอบเขตของทักษะบาสเกตบอลไว้ 5 ประการ คือ การยิงประตู การส่งลูก บาสเกตบอล การกระโดด การเคลื่อนที่โดยปราศจากลูกบอล และการเคลื่อนที่ในขณะที่มีบอล ตัวแปรในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยได้คัดเลือกข้อทดสอบทักษะบาสเกตบอลในขอบเขตของสมมุติฐาน ข้างต้น รวม 21 ตัวแปร (ข้อทดสอบทักษะบาสเกตบอล) ทั้งนี้ได้รวมถึงข้อทดสอบทักษะ บาสเกตบอล 9 รายการ ของ เอ เอ เอช พี อี อาร์ (AAHPER) ไว้ด้วย ผู้วิจัยนำข้อทดสอบ ทั้งหมดนี้ไปทดสอบนักเรียนชายระดับ 7 - 12 ที่กำลังอยู่ในค่ายฤดูร้อนในปี 1975 ที่ มหาวิทยาลัยเนโซต้า จำนวน 70 คน ผู้วิจัยทำการตรวจสอบสมมุติฐาน โดยการใช้รูปแบบการ วิเคราะห์ 4 แบบ ดังนี้ Alpha Canonical Factor Analysis, Image Analysis และ Principal Components Analysis ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการทดสอบทักษะบาสเกตบอลปรากฏว่า สมมุติฐาน ในขอบเขตทักษะการกระโดด พบว่า การกระโดดและเด้งเป็นการวัดผลที่ดีที่สุด สมมุติฐานในขอบเขตของการเคลื่อนที่โดยปราศจากลูกบอล และการเคลื่อนที่ในขณะที่มีบอล พบว่า การวิ่งซิกแซก และการเลี้ยงลูกบาสเกตบอลซิกแซกเป็นการวัดผลที่ดีที่สุด สมมุติฐานในขอบเขต ของการส่งลูกบาสเกตบอล พบว่า การส่งลูกบอลเร็ว และการส่งลูกบาสเกตบอลกระทบผนัง เป็นการวัดผลที่ดีที่สุด และสมมุติฐานในขอบเขตการยิงประตู พบว่า การยิงประตูด้านข้าง การยิงประตูด้านหน้าและการยิงประตูโทษเป็นการวัดผลที่ดีมีสุด แต่การยิงประตูด้านข้างมีระยะไกล 20 ฟุต อาจยาวเกินไป สำหรับนักเรียนในชั้น 7 - 8 การยิงประตูด้านหน้าจึงเหมาะสมที่สุด ผู้วิจัยได้สรุปผล การศึกษาครั้งนี้ว่า รายการทดสอบทักษะบาสเกตบอลที่สามารถทดสอบได้รวดเร็ว และวัดผลได้ตรงตามวัตถุประสงค์ ได้แก่ รายการทดสอบการกระโดดและเด้ง การส่งลูก บาสเกตบอลเร็ว การเลี้ยงลูกบาสเกตบอล และการยิงประตูด้านหน้า จึงเป็นข้อทดสอบที่ดีมีสุด

ซูติ และคอร์บิน (Zuti and Corbin. 1977 : 499 – 503) ได้ศึกษาเกณฑ์ปกติ สมรรถภาพทางกายของนักศึกษาใหม่ (Physical Fitness Norms for College Freshman) ของมหาวิทยาลัย แคนซัส (Kansas State University) ซึ่งมีอายุระหว่าง 17.6 – 19.5 ปี กลุ่มตัวอย่างมีจำนวนทั้งสิ้น 3,250 คน แบ่งเป็นนักศึกษาชาย 1,717 คน นักศึกษาหญิง 1,533 คน การทดสอบประกอบด้วยรายการทดสอบต่างๆ ดังนี้

1. การทดสอบแรงบีบมือ ความแข็งแรงของหลังส่วนบนและความแข็งแรงของขา

2. การทดสอบความยืดหยุ่นของกล้ามเนื้อหลัง และกล้ามเนื้อด้านหลังของขาที่นอนบน
3. การทดสอบปริมาณการใช้ออกซิเจนสูงสุด โดยวิธีของออสตราน (Astrand

Rhyming Bicycle Ergometer Test)

4. การหาค่าร้อยละของไขมัน โดยวิธีการทดสอบแบบสกินโฟลด์ (Skinfold test)

แล้วนำข้อมูลจากการทดสอบแต่ละรายการหาค่ามัชฌิมเลขคณิต ความเบี่ยงเบนมาตรฐานและหาค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ ผลการศึกษาพบว่า มีค่าเฉลี่ยของผลการทดสอบดังนี้คือ

1. นักศึกษาชายมีอายุเฉลี่ย 18.23 ปี ความสูงเฉลี่ย 178.5 เซนติเมตร น้ำหนักเฉลี่ย 3.16 กิโลกรัม แร่งบีบมือซ้าย 49.19 กิโลกรัม แร่งบีบมือขวา 49.4 กิโลกรัม ความแข็งแรงของขา 165.95 กิโลกรัม ความแข็งแรงของหลัง 163.22 กิโลกรัม ความยืดหยุ่นของกล้ามเนื้อหลังและกล้ามเนื้อด้านหลังของขาที่นอนบน 41.5 เซนติเมตร ปริมาณการใช้ ออกซิเจนสูงสุด 2.90 ลิตรต่อนาที ร้อยละของไขมัน 12.35
2. นักศึกษาหญิงมีอายุเฉลี่ย 15.19 ปี ความสูงเฉลี่ย 165.381 เซนติเมตร น้ำหนักเฉลี่ย 49.18 กิโลกรัม แร่งบีบมือซ้าย 24.90 กิโลกรัม แร่งบีบมือขวา 27.45 กิโลกรัม ความแข็งแรงของหลัง 84.60 กิโลกรัม ความแข็งแรงของขา 90.91 กิโลกรัม ความยืดหยุ่นของกล้ามเนื้อหลังและกล้ามเนื้อด้านหลังของขาที่นอนบน 45.85 เซนติเมตร ปริมาณการใช้ ออกซิเจนสูงสุด 2.30 ลิตร ต่อนาที

งานวิจัยในประเทศ

ครองจักร งามมีศรี (2530 : 37 – 38) ได้ทำการศึกษาเรื่องแบบทดสอบทักษะกีฬา มวยไทยสำหรับนักศึกษาชาย วิทยาลัยพลศึกษา โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาชายวิทยาลัย พลศึกษากรุงเทพฯ จำนวน 30 คน ซึ่งแบบทดสอบมีจุดมุ่งหมาย เพื่อการนำแบบทดสอบ ทักษะนี้ไปใช้วัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชามวยไทย สำหรับนักศึกษาชายวิทยาลัย พลศึกษาแบบทดสอบดังกล่าวนี้มี 4 รายการ คือ

1. การเตะเฉียงบริเวณลำตัว
2. การตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว
3. การถีบบริเวณลำตัว
4. การชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า

ผลของการศึกษาค้นคว้า พบว่า แบบทดสอบที่สร้างขึ้นมีความเที่ยงตรง และมีความ เชื่อมั่นในระดับสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จำสับเอกไพบุลย์ ไยลาลี (2542 : 104 – 105) ได้ทำการศึกษาเรื่องระดับทักษะและ สร้างเกณฑ์ปกติ (Norms) ทักษะกีฬาฟุตบอลของนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในครั้งนี้นำแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มศึกษาคุณภาพของแบบทดสอบ ได้แก่

นักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพุลเจริญวิทยาคม ประจำปีการศึกษา 2540 จำนวน 40 คน โดยการสุ่มอย่างง่าย กลุ่มศึกษาเกณฑ์ปกติ (Norms) ได้แก่ นักเรียนชาย ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 250 คน มัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 337 คน มัธยมศึกษา ปีที่ 3 จำนวน 332 คน โดยการสุ่มแบบแบ่งชั้นโดยใช้แบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลของ ณัฐวุฒิ ปล้องเจริญ ประกอบด้วย การเตะลูกฟุตบอล การเตะลูกฟุตบอลกระทบฝ่าผ่น การโหม่ง ลูกฟุตบอล การเตะลูกฟุตบอลโค้ง การเลี้ยงลูกฟุตบอล และการยิงประตูฟุตบอล ผลการศึกษาพบว่า

ระดับทักษะกีฬาฟุตบอล นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3 แต่ละรายการ และรวมทุกรายการดังนี้

1. การเตะลูกฟุตบอล มัธยมศึกษาปีที่ 1 ค่าเฉลี่ย 63.28 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน 24.51 ครั้ง มัธยมศึกษาปีที่ 2 มีค่าเฉลี่ย 115.01 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 29.65 ครั้ง และมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่าเฉลี่ย 122.75 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 27.67 ครั้ง และมีระดับทักษะคะแนนที่ดังนี้

	ม. 1	ม. 2	ม. 3
ดีเลิศ	73 ขึ้นไป	69 ขึ้นไป	69 ขึ้นไป
ดี	62 – 72	60 – 68	60 – 68
ปานกลาง	39 – 61	41 – 59	41 – 59
พอใช้	28 – 38	32 – 40	32 – 40
ต้องปรับปรุง	ต่ำกว่า 28	ต่ำกว่า 32	ต่ำกว่า 32

2. การเตะลูกฟุตบอลกระทบฝ่าผ่น มัธยมศึกษาปีที่ 1 มีค่าเฉลี่ย 19.34 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 8.74 ครั้ง มัธยมศึกษาปีที่ 2 มีค่าเฉลี่ย 29.67 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน 12.00 ครั้ง และมีระดับทักษะคะแนนที่ ดังนี้

	ม. 1	ม. 2	ม. 3
ดีเลิศ	77 ขึ้นไป	71 ขึ้นไป	73 ขึ้นไป
ดี	64 – 76	61 – 70	62 – 72
ปานกลาง	37 – 63	40 – 60	39 – 61
พอใช้	24 – 36	30 – 39	28 – 38
ต้องปรับปรุง	ต่ำกว่า 24	ต่ำกว่า 30	ต่ำกว่า 28

3. การโหม่งลูกฟุตบอล มัธยมศึกษาปีที่ 1 มีค่าเฉลี่ย 2.64 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.71 คะแนน มัธยมศึกษาปีที่ 2 มีค่าเฉลี่ย 10.42 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.50 คะแนนและมีระดับทักษะคะแนนที่ ดังนี้

	ม. 1	ม. 2	ม. 3
ดีเลิศ	37 ขึ้นไป	69 ขึ้นไป	67 ขึ้นไป
ดี	59 – 66	60 – 68	59 – 66
ปานกลาง	42 – 58	41 – 59	42 – 58
พอใช้	34 – 41	32 – 40	34 – 41
ต้องปรับปรุง	ต่ำกว่า 34	ต่ำกว่า 32	ต่ำกว่า 34

สมศักดิ์ มณีเรืองสิน (2542 : 146 – 147) ได้ทำการศึกษาเรื่องระดับทักษะบุคคลและความสามารถในการเล่นวอลเลย์บอลของนิสิตวิชาเอกพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2541 และเพื่อเปรียบเทียบทักษะบุคคลและความสามารถในการเล่นวอลเลย์บอลของนิสิตวิชาเอกพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2541 กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตระดับปริญญาตรี วิชาเอกพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ หลักสูตรวิทยาศาสตร์บัณฑิต (หลักสูตร 4 ปี) ปีการศึกษา 2541 จำนวน 229 คน โดยแยกตามเพศ เป็นนิสิตชายจำนวน 179 คน และนิสิตหญิงจำนวน 50 คน

ผลการศึกษาพบว่า

1. ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนจากการประเมินและทดสอบและแต่ละรายการ และคะแนนรวมตามเพศและระดับชั้นปี

1.1 การเซ็ทของนิสิตชายชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 มีค่าเฉลี่ยเลขคณิตเท่ากับ 32.088, 39.426, 28.576 และ 35.268 ตามลำดับ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 10.473, 10.372, 11.200 และ 8.710 ตามลำดับ นิสิตหญิงชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 มีค่าเฉลี่ยเลขคณิตเท่ากับ 21.291, 24.291, 24.041 และ 26.892 ตามลำดับ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 9.886, 12.732, 13.907 และ 6.639 ตามลำดับ

1.2 การดีกของนิสิตชายชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 มีค่าเฉลี่ยเลขคณิตเท่ากับ 32.088, 24.243, 19.641 และ 30.583 ตามลำดับ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 10.458, 10.107, 8.629, 18.333 และ 18.392 ตามลำดับ นิสิตหญิงชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 มีค่าเฉลี่ยเลขคณิตเท่ากับ 21.291, 22.041, 18.333 และ 18.392 ตามลำดับ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 9.886, 13.224, 9.575, และ 6.861 ตามลำดับ

1.3 การตบของนิสิตชายชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 มีค่าเฉลี่ยเลขคณิตเท่ากับ 45.186, 51.586, 47.510 และ 51.914 ตามลำดับ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .683, .749,

.687 และ .888 ตามลำดับ นิสิตหญิงชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 มีค่าเฉลี่ยเลขคณิตเท่ากับ 2.750, 2.666, 2.750 และ 2.714 ตามลำดับ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .866, .984, .866 และ .611 ตามลำดับ

2. เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเลขคณิตของทักษะบุคคลและความสามารถในการเล่นวอลเลย์บอลของนิสิตวิชาเอกพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2541 โดยใช้สถิติเอฟ (F-test) หากพบว่ามีข้อแตกต่างกันจะเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเลขคณิตเป็นรายคู่ โดยวิธีของตุกี (Tukey Method)

2.1 ทักษะการเซঁทของนิสิตชายชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.2 ทักษะการดีกของนิสิตชายชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.3 ทักษะการตบของนิสิตชายชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.4 ความสามารถในการเล่นวอลเลย์บอลของนิสิตชายชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.5 ทักษะการเซঁท, ทักษะการดีก, ทักษะการตบ และความสามารถในการเล่นวอลเลย์บอลของนิสิตชายชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อนันต์ เมฆสวรรค์ (2535 : 50 – 52) ได้ทำการศึกษาเรื่องเกณฑ์ปกติทักษะกีฬา มวยไทยของนักศึกษาชายวิทยาลัยพลศึกษา เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างทักษะกีฬา มวยไทยของนักศึกษาชายวิทยาลัยพลศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชายวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชลบุรี จำนวน 104 คน วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดอ่างทอง จำนวน 44 คน วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 87 คน วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสมุทรสาคร จำนวน 62 คน วิทยาลัยพลศึกษา จังหวัดกรุงเทพฯ จำนวน 76 คน รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 373 คน และแบบทดสอบที่นำมาใช้เป็นแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยของครองจักร งามมีศรี ซึ่งมีรายการทดสอบ 4 รายการ คือ การเตะเฉียงบริเวณลำตัว การตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว การถีบบริเวณลำตัว การชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า

ผลการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของทักษะกีฬามวยไทย ระหว่างนักศึกษาชายวิทยาลัยพลศึกษาแต่ละวิทยาลัยในภาคกลาง พบว่า มีความแตกต่างกันในทุกรายการทดสอบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการศึกษาทางด้านเกณฑ์ปกติ พบว่า

1. การตะเจียงบริเวณลำตัว มีค่ามัชฌิมเลขคณิต 39.2895 ครั้ง ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.9199 และจำแนกตามเกณฑ์ทักษะในการตะเจียงบริเวณลำตัว เป็นระดับสูงมาก สูง ปานกลาง ต่ำ และต่ำมาก ดังนี้

สูงมาก	มีจำนวนครั้ง	50 ครั้งขึ้นไป	หรือคะแนนที่ปกติที่ 70 ขึ้นไป
สูง	มีจำนวนครั้ง	45 – 50 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ 60 – 70
ปานกลาง	มีจำนวนครั้ง	34 – 45 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ 40 – 60
ต่ำ	มีจำนวนครั้ง	31 – 34 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ 30 – 40
ต่ำมาก	มีจำนวนครั้งต่ำกว่า	31 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ต่ำกว่า 30

2. การตีเข้าเจียงบริเวณลำตัว มีค่ามัชฌิมเลขคณิต 41.7613 ครั้งความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.1545 และจำแนกตามเกณฑ์ทักษะในการตีเข้าเจียงบริเวณลำตัว เป็นระดับสูงมาก สูง ปานกลาง ต่ำ และต่ำมาก

สูงมาก	มีจำนวนครั้ง	51 ครั้งขึ้นไป	หรือคะแนนที่ปกติที่ 70 ขึ้นไป
สูง	มีจำนวนครั้ง	48 – 51 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ 60 – 70
ปานกลาง	มีจำนวนครั้ง	36 – 48 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ 40 – 60
ต่ำ	มีจำนวนครั้ง	33 – 36 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ 30 – 40
ต่ำมาก	มีจำนวนครั้งต่ำกว่า	33 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ต่ำกว่า 30

3. การถีบบริเวณลำตัว มีค่ามัชฌิมเลขคณิต 39.2573 ครั้ง ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.5933 และจำแนกตามเกณฑ์ทักษะในการถีบ บริเวณลำตัวเป็นระดับสูงมาก สูง ปานกลาง ต่ำ และต่ำมาก ดังนี้

สูงมาก	มีจำนวนครั้ง	47 ครั้งขึ้นไป	หรือคะแนนที่ปกติที่ 70 ขึ้นไป
สูง	มีจำนวนครั้ง	43 – 47 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ 60 – 70
ปานกลาง	มีจำนวนครั้ง	36 – 43 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ 40 – 60
ต่ำ	มีจำนวนครั้ง	33 – 36 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ 30 – 40
ต่ำมาก	มีจำนวนครั้งต่ำกว่า	33 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ต่ำกว่า 30

4. การชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า มีค่ามัธยิมเลขคณิต 63.2225 ครั้ง

ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.8450 และจำแนกตามเกณฑ์ทักษะในการตีเข้าเจียงบริเวณลำตัว เป็นระดับ สูงมาก สูง ปานกลาง ต่ำ และต่ำมาก

สูงมาก	มีจำนวนครั้ง	73 ครั้งขึ้นไป	หรือคะแนนที่ปกติที่ 70 ขึ้นไป
สูง	มีจำนวนครั้ง	69 – 73 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ 60 – 70
ปานกลาง	มีจำนวนครั้ง	59 – 69 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ 40 – 60
ต่ำ	มีจำนวนครั้ง	56 – 69 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ 30 – 40
ต่ำมาก	มีจำนวนครั้งต่ำกว่า	56 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ต่ำกว่า 30

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การดำเนินการศึกษาวิจัยประชากร และกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือและอุปกรณ์ที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ตลอดจนวิเคราะห์ข้อมูลมีรายละเอียดดังนี้

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นักกีฬามวยไทยสมัครเล่น ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาวิทยาลัยพลศึกษา แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28 ซึ่งมีนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น ทั้งหมด 11 รุ่น รวม 67 คน ได้จากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sample) ดังตาราง

ตาราง 1 แสดงจำนวนประชากรของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาวิทยาลัยพลศึกษา แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28 รวม 11 รุ่น จำนวน 67 คน

รุ่น	น้ำหนัก	จำนวน (คน)
1. รุ่นพินเวท	น้ำหนักไม่เกิน 45 กิโลกรัม	5
2. รุ่นไลท์ฟลายเวท	น้ำหนักไม่เกิน 48 กิโลกรัม	7
3. รุ่นฟลายเวท	น้ำหนักไม่เกิน 51 กิโลกรัม	5
4. รุ่นแบนตั้มเวท	น้ำหนักไม่เกิน 54 กิโลกรัม	7
5. รุ่นเฟเธอร์เวท	น้ำหนักไม่เกิน 57 กิโลกรัม	10
6. รุ่นไลท์เวท	น้ำหนักไม่เกิน 60 กิโลกรัม	9
7. รุ่นไลท์เวลเตอร์เวท	น้ำหนักไม่เกิน 63.5 กิโลกรัม	10
8. รุ่นเวลเตอร์เวท	น้ำหนักไม่เกิน 67 กิโลกรัม	3
9. รุ่นไลต์มิดเดิลเวท	น้ำหนักไม่เกิน 71 กิโลกรัม	6
10. รุ่นมิดเดิลเวท	น้ำหนักไม่เกิน 75 กิโลกรัม	3
11. รุ่นไลต์เฮฟวีเวท	น้ำหนักไม่เกิน 81 กิโลกรัม	2
รวม		67

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยของ
ครองจักร งามมีศรี (2530 : 62) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลนำไปทำการทดสอบ
กับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ที่ผ่านการเรียนวิชามวยไทย จำนวน 30 คน ประกอบด้วย
4 รายการทดสอบคือ การเตะเฉียงบริเวณลำตัว การตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว การถีบบริเวณ
ลำตัว การชกหมัดตรงหลังบริเวณใบหน้า ซึ่งมีความเชื่อมั่น (r 0.76, 0.74, 0.80 และ 0.71
ตามลำดับ) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05
2. อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก
 - 2.1 กระสอบทรายหนังบุฟองน้ำ
 - 2.2 นวมขนาด 6 ออนซ์
 - 2.3 ผ้าพันมือ
 - 2.4 กระดาษขาว
 - 2.5 เทปวัดระยะทาง
 - 2.6 เป้าหนังบุฟองน้ำ
 - 2.7 นาฬิกาจับเวลา
 - 2.8 กระดาษบันทึก

วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ขอลงหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อติดต่อผู้อำนวยการของวิทยาลัยพลศึกษาทั้ง 17 แห่ง เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการใช้
กลุ่มตัวอย่าง สถานที่ อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
พร้อมนัดหมาย วัน เวลา ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
2. จัดหาผู้ช่วยในการเก็บรวบรวมข้อมูล พร้อมทั้งอธิบายและสาธิตวิธีการต่างๆ
ในการเก็บรวบรวมข้อมูลให้เข้าใจในรายละเอียดของการทดสอบ ตลอดจนวิธีปฏิบัติและการ
บันทึกผลของการทดสอบ ให้เข้าใจถูกต้องตรงกัน
3. นำแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยของ ครองจักร งามมีศรี ทำการทดสอบกับ
นักศึกษาชายที่ทำการแข่งขันกีฬามวยไทยสมัครเล่นในการแข่งขันกีฬาวิทยาลัยพลศึกษา
แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28

4. เก็บรวบรวมข้อมูลนำมาหาระดับทักษะ ดังนี้
 - หาระดับทักษะการเตะเฉียงบริเวณลำตัว
 - หาระดับทักษะการตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว
 - หาระดับทักษะการถีบบริเวณลำตัว
 - หาระดับทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า
5. ผู้วิจัยเป็นผู้ควบคุมการทดสอบทุกครั้งด้วยตนเอง

การจัดกระทำกับข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับทักษะมวยไทยสมัครเล่นของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาวินยาศิษยาพลศึกษา แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28
2. แบ่งระดับทักษะกีฬามวยไทยของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น ออกเป็น 5 ระดับ คือ สูงมาก สูง ปานกลาง ต่ำ และต่ำมาก

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ได้วิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์เป็นตัวอักษร เพื่อใช้ในการคำนวณ ดังนี้

$\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนน

S.D. แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

T แทน คะแนนที่ปกติ

T_1 แทน คะแนนที่เฉลี่ย

I_1 แทน รายการที่ 1 การตะเจียงบริเวณลำตัว

I_2 แทน รายการที่ 2 การดีเข้าเจียงบริเวณลำตัว

I_3 แทน รายการที่ 3 การถีบบริเวณลำตัว

I_4 แทน รายการที่ 4 การชกหมัดตรงหลังบริเวณใบหน้า

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลการทดสอบระดับทักษะกีฬามวยไทยของคะแนนการทดสอบระดับทักษะแต่ละรายการทดสอบของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่นที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยพลศึกษา แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28
2. แบ่งระดับทักษะกีฬามวยไทยของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่นที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยพลศึกษา แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28 คือ คะแนนที่ปกติ (T - Score) โดยแบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ สูงมาก สูง ปานกลาง ต่ำ และต่ำมาก

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลการทดสอบระดับทักษะกีฬามวยไทยของคะแนนการทดสอบระดับทักษะแต่ละรายการทดสอบของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่นที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยพลศึกษา แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28 ตามตาราง

ตาราง 4 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด คะแนนที่
 ทักะการเตะเจียงบริเวณลำตัว ทักะการตีเข้าเจียงบริเวณลำตัว ทักะการถีบบริเวณ
 ลำตัว ทักะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า ของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นฟลายเวท

ทักะ	N	$\bar{X}$	S.D.	Raw		T	
				Max	Min	Max	Min
I ₁	5	44.21	1.64	46	42	60	53
I ₂	5	43.24	3.70	48	39	60	44
I ₃	5	42.23	4.60	48	36	72	46
I ₄	5	77.27	9.73	94	70	63	49

จากตาราง 4 แสดงว่า

ทักะการเตะเจียงบริเวณลำตัวมีค่าเฉลี่ย 44.21 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.64 ครั้ง
 ทักะการตีเข้าเจียงบริเวณลำตัวมีค่าเฉลี่ย 43.24 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.70 ครั้ง
 ทักะการถีบบริเวณลำตัวมีค่าเฉลี่ย 42.23 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.60 ครั้ง
 ทักะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้ามีค่าเฉลี่ย 77.27 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 9.73 ครั้ง

ตาราง 5 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด คะแนนที่
ทักษะการตะเจียงบริเวณลำตัว ทักษะการตีเข้าเจียงบริเวณลำตัว ทักษะการถีบบริเวณ
ลำตัว ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า ของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นแบนตั้มเวท

ทักษะ	N	$\bar{X}$	S.D.	Raw		T	
				Max	Min	Max	Min
I_1	7	42.42	2.69	47	40	61	52
I_2	7	45.57	4.19	49	38	64	41
I_3	7	37.71	3.30	49	34	75	37
I_4	7	68.85	8.07	80	59	58	35

จากตาราง 5 แสดงว่า

ทักษะการตะเจียงบริเวณลำตัวมีค่าเฉลี่ย 42.42 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.69 ครั้ง ทักษะการตีเข้าเจียงบริเวณลำตัวมีค่าเฉลี่ย 45.57 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.19 ครั้ง ทักษะการถีบบริเวณลำตัวมีค่าเฉลี่ย 37.71 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.30 ครั้ง ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้ามีค่าเฉลี่ย 68.85 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 8.07 ครั้ง

ตาราง 6 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด คะแนนที่
 ทักษะการเตะเจียงบริเวณลำตัว ทักษะการตีเข้าเจียงบริเวณลำตัว ทักษะการถีบบริเวณ
 ลำตัว ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า ของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นเฟเธอร์เวท

ทักษะ	N	$\bar{X}$	S.D.	Raw		T	
				Max	Min	Max	Min
I ₁	10	42.10	3.38	49	38	65	45
I ₂	10	43.20	5.28	50	36	68	37
I ₃	10	37.80	4.07	45	34	63	37
I ₄	10	74.80	12.94	98	60	69	37

จากตาราง 6 แสดงว่า

ทักษะการเตะเจียงบริเวณลำตัวมีค่าเฉลี่ย 42.10 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.38 ครั้ง ทักษะการตีเข้าเจียงบริเวณลำตัวมีค่าเฉลี่ย 43.20 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.28 ครั้ง ทักษะการถีบบริเวณลำตัวมีค่าเฉลี่ย 37.80 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.07 ครั้ง ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้ามีค่าเฉลี่ย 74.80 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 12.94 ครั้ง

ตาราง 7 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด คะแนนที่
ทักษะการตะเจียงบริเวณลำตัว ทักษะการตีเข้าเจียงบริเวณลำตัว ทักษะการถีบบริเวณ
ลำตัว ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า ของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นไลท์เวท

ทักษะ	N	$\bar{X}$	S.D.	Raw		T	
				Max	Min	Max	Min
I ₁	9	39.00	3.04	46	36	60	38
I ₂	9	39.11	3.95	47	34	58	28
I ₃	9	37.77	3.59	44	33	61	32
I ₄	9	77.77	15.54	97	60	64	37

จากตาราง 7 แสดงว่า

ทักษะการตะเจียงบริเวณลำตัวมีค่าเฉลี่ย 39.00 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.04 ครั้ง ทักษะการตีเข้าเจียงบริเวณลำตัวมีค่าเฉลี่ย 39.11 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.95 ครั้ง ทักษะการถีบบริเวณลำตัวมีค่าเฉลี่ย 37.77 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.59 ครั้ง ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้ามีค่าเฉลี่ย 77.77 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 15.54 ครั้ง

ตาราง 8 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด คะแนนที่
 ทักะการเตะเจียงบริเวณลำตัว ทักะการตีเข้าเจียงบริเวณลำตัว ทักะการถีบบริเวณ
 ลำตัว ทักะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า ของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น
 รุ่นไลท์เวลเตอร์เวท

ทักะ	N	$\bar{X}$	S.D.	Raw		T	
				Max	Min	Max	Min
I ₁	10	40.90	6.08	57	36	74	38
I ₂	10	41.40	4.03	51	39	70	44
I ₃	10	38.80	4.07	46	35	67	43
I ₄	10	73.50	14.78	98	56	69	28

จากตาราง 8 แสดงว่า

ทักะการเตะเจียงบริเวณลำตัวมีค่าเฉลี่ย 40.90 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 6.08 ครั้ง
 ทักะการตีเข้าเจียงบริเวณลำตัวมีค่าเฉลี่ย 41.40 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.03 ครั้ง
 ทักะการถีบบริเวณลำตัวมีค่าเฉลี่ย 38.80 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.07 ครั้ง
 ทักะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้ามีค่าเฉลี่ย 73.50 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 14.78 ครั้ง

ตาราง 9 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด คะแนนที่
 ทักษะการตะเจียงบริเวณลำตัว ทักษะการตีเข้าเจียงบริเวณลำตัว ทักษะการถีบบริเวณ
 ลำตัว ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า ของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น
 รุ่นเวลเตอร์เวท

ทักษะ	N	$\bar{X}$	S.D.	Raw		T	
				Max	Min	Max	Min
I ₁	3	38.00	2.64	39	37	47	42
I ₂	3	38.33	5.48	44	35	54	34
I ₃	3	40.66	6.91	45	38	63	50
I ₄	3	68.00	7.07	70	67	49	45

จากตาราง 8 แสดงว่า

ทักษะการตะเจียงบริเวณลำตัวมีค่าเฉลี่ย 38.00 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.64 ครั้ง
 ทักษะการตีเข้าเจียงบริเวณลำตัวมีค่าเฉลี่ย 38.33 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.48 ครั้ง
 ทักษะการถีบบริเวณลำตัวมีค่าเฉลี่ย 40.66 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 6.91 ครั้ง
 ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้ามีค่าเฉลี่ย 68.00 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 7.07 ครั้ง

ตาราง 10 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด คะแนนที่
 ทักษะการตะเจียงบริเวณลำตัว ทักษะการตีเข้าเจียงบริเวณลำตัว ทักษะการถีบบริเวณ
 ลำตัว ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า ของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น
 รุ่นไลท์มิคเคิลเวท

ทักษะ	N	$\bar{X}$	S.D.	Raw		T	
				Max	Min	Max	Min
I ₁	6	36.83	2.31	41	34	52	32
I ₂	6	40.50	4.08	44	34	54	28
I ₃	6	35.83	2.36	39	34	53	43
I ₄	6	71.00	12.94	94	58	63	33

จากตาราง 10 แสดงว่า

ทักษะการตะเจียงบริเวณลำตัวมีค่าเฉลี่ย 36.83 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.31 ครั้ง
 ทักษะการตีเข้าเจียงบริเวณลำตัวมีค่าเฉลี่ย 40.50 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.08 ครั้ง
 ทักษะการถีบบริเวณลำตัวมีค่าเฉลี่ย 35.83 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.36 ครั้ง
 ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้ามีค่าเฉลี่ย 71.00 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 12.94 ครั้ง

ตาราง 11 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด คะแนนที่
 ทักษะการตะเจียงบริเวณลำตัว ทักษะการตีเข้าเจียงบริเวณลำตัว ทักษะการถีบบริเวณ
 ลำตัว ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า ของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นมิดเดิลเวท

ทักษะ	N	$\bar{X}$	S.D.	Raw		T	
				Max	Min	Max	Min
I ₁	3	35.00	1.73	37	34	42	32
I ₂	3	39.00	3.00	42	36	51	37
I ₃	3	36.00	4.35	39	31	53	30
I ₄	3	71.00	17.57	91	58	60	33

จากตาราง 11 แสดงว่า

ทักษะการตะเจียงบริเวณลำตัวมีค่าเฉลี่ย 35.00 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.73 ครั้ง ทักษะการตีเข้าเจียงบริเวณลำตัวมีค่าเฉลี่ย 39.00 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.00 ครั้ง ทักษะการถีบบริเวณลำตัวมีค่าเฉลี่ย 36.00 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.35 ครั้ง ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้ามีค่าเฉลี่ย 71.00 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 17.57 ครั้ง

ตาราง 12 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด คะแนนที่
 ทักษะการเตะเจียงบริเวณลำตัว ทักษะการตีเข้าเจียงบริเวณลำตัว ทักษะการถีบบริเวณ
 ลำตัว ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า ของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น
 รุ่นไลท์เฮฟวีเวท

ทักษะ	N	$\bar{X}$	S.D.	Raw		T	
				Max	Min	Max	Min
I_1	2	35.00	1.41	36	34	38	32
I_2	2	37.50	3.53	40	35	48	34
I_3	2	33.00	4.24	36	30	46	26
I_4	2	64.50	12.02	73	56	53	28

จากตาราง 12 แสดงว่า

ทักษะการเตะเจียงบริเวณลำตัวมีค่าเฉลี่ย 35.00 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.41 ครั้ง ทักษะการตีเข้าเจียงบริเวณลำตัวมีค่าเฉลี่ย 37.50 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.53 ครั้ง ทักษะการถีบบริเวณลำตัวมีค่าเฉลี่ย 33.00 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.24 ครั้ง ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้ามีค่าเฉลี่ย 64.50 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 12.02 ครั้ง

ตาราง 13 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนสูงสุดและคะแนนต่ำสุด
แต่ละรายการ ของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น

ทักษะ	$\bar{X}$	S.D.	Raw		T	
			Max	Min	Max	Min
I ₁	41.11	4.87	57	34	74	32
I ₂	42.16	4.83	56	34	74	28
I ₃	38.67	4.21	48	30	72	26
I ₄	73.37	11.66	98	56	69	28
รวม	48.82	6.38	65	35	72	26

จากตาราง 13 แสดงว่า

ค่าเฉลี่ยของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่นมีค่า 48.82 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่า 6.38 ครั้ง โดยแยกตามทักษะดังนี้ ทักษะการเตะเฉียงบริเวณลำตัวมีค่าเฉลี่ย 41.11 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.87 ครั้ง ทักษะการตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัวมีค่าเฉลี่ย 42.16 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.83 ครั้ง ทักษะการถีบบริเวณลำตัวมีค่าเฉลี่ย 38.67 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.21 ครั้ง ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้ามีค่าเฉลี่ย 73.37 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 11.66 ครั้ง ค่าคะแนนสูงสุด 65 ครั้ง โดยแยกตามทักษะ (57, 56, 48 และ 98 ครั้ง ตามลำดับ) ค่าคะแนนต่ำสุด 35 ครั้ง โดยแยกตามทักษะ (34, 34, 30 และ 56 ครั้ง ตามลำดับ) ค่าคะแนนที่สูงที่สุด 72 ครั้ง โดยแยกตามทักษะ (74, 74, 72 และ 69 ครั้ง ตามลำดับ) ค่าคะแนนที่ต่ำสุด 26 ครั้ง โดยแยกตามทักษะ (32, 28, 26 และ 28 ครั้ง ตามลำดับ)

ตาราง 14 แสดงระดับทักษะโดยรวมของการทดสอบแต่ละรายการทดสอบของนักกีฬามวยไทย
สมัครเล่น 4 รายการ

ทักษะ	คะแนน	ระดับทักษะ	T
I_1	61 ขึ้นไป	สูงมาก	67 ขึ้นไป
	56 – 60	สูง	59 – 66
	45 – 55	ปานกลาง	42 – 58
	40 – 44	ต่ำ	34 – 41
	39 ลงมา	ต่ำมาก	33 ลงมา
I_2	59 ขึ้นไป	สูงมาก	69 ขึ้นไป
	55 – 58	สูง	60 – 68
	46 – 54	ปานกลาง	41 – 59
	42 – 45	ต่ำ	32 – 40
	41 ลงมา	ต่ำมาก	31 ลงมา
I_3	59 ขึ้นไป	สูงมาก	69 ขึ้นไป
	55 – 58	สูง	60 – 68
	46 – 54	ปานกลาง	41 – 59
	42 – 45	ต่ำ	32 – 40
	41 ลงมา	ต่ำมาก	31 ลงมา
I_4	67 ขึ้นไป	สูงมาก	67 ขึ้นไป
	59 – 66	สูง	59 – 66
	42 – 58	ปานกลาง	42 – 58
	38 – 41	ต่ำ	34 – 41
	37 ลงมา	ต่ำมาก	33 ลงมา
รวม	61 ขึ้นไป	สูงมาก	71 ขึ้นไป
	56 – 60	สูง	61 – 70
	45 – 55	ปานกลาง	40 – 60
	40 – 44	ต่ำ	30 – 39
	39 ลงมา	ต่ำมาก	29 ลงมา

จากตาราง 14 แสดงว่า

ระดับทักษะ ในการตะเจียงบริเวณลำตัว การตีเข้าเจียงบริเวณลำตัว การถีบบริเวณลำตัว การชักหมัดตรงบริเวณใบหน้า มีระดับทักษะสูงมาก ตรงกับคะแนนที่ (61, 59, 59 และ 67 ครั้ง ตามลำดับ) คะแนนที่ (67, 69, 69 และ 67 ครั้ง ตามลำดับ) มีระดับทักษะต่ำมาก ตรงกับคะแนนที่ (39, 41, 41 และ 37 ครั้ง ตามลำดับ) และคะแนนที่ (33, 31, 31 และ 33 ครั้ง ตามลำดับ) ระดับทักษะในคะแนนรวม มีระดับทักษะสูงมากตรงกับคะแนนที่ 61 ครั้ง คะแนนที่ 71 ครั้ง มีระดับทักษะต่ำมากตรงกับคะแนนที่ 39 ครั้ง คะแนนที่ 29 ครั้ง

ตาราง 15 แสดงระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นฟันเวท

ทักษะ	T_1	ระดับทักษะ
I_1	60.20	สูง
I_1	53.60	ปานกลาง
I_3	53.20	ปานกลาง
I_4	51.40	ปานกลาง
รวม	54.60	ปานกลาง

จากตาราง 15 แสดงว่า

ระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นฟันเวท มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 54.60 ครั้ง โดยมีทักษะที่มีระดับสูงได้แก่ ทักษะการเตะเฉียงบริเวณลำตัว มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 60.20 ครั้ง และอีก 3 ทักษะอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ทักษะการตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการถีบบริเวณลำตัว ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย (53.60, 53.20 และ 51.40 ครั้ง ตามลำดับ)

ตาราง 16 แสดงระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นไลท์ฟลายเวท

ทักษะ	T_1	ระดับทักษะ
I_1	61.00	สูง
I_1	58.28	ปานกลาง
I_3	60.14	สูง
I_4	50.85	ปานกลาง
รวม	57.56	ปานกลาง

จากตาราง 16 แสดงว่า

ระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นไลท์ฟลายเวท มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 57.36 ครั้ง โดยมีทักษะที่มีระดับสูง ได้แก่ ทักษะการเตะเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการถีบบริเวณลำตัว มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย (61.00 และ 60.14 ครั้ง ตามลำดับ) อีก 2 ทักษะอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ทักษะการตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย (58.28 และ 50.85 ครั้ง ตามลำดับ)

ตาราง 17 แสดงระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นฟลายเวท

ทักษะ	T_1	ระดับทักษะ
I_1	56.80	ปานกลาง
I_1	52.20	ปานกลาง
I_3	58.40	ปานกลาง
I_4	54.80	ปานกลาง
รวม	55.55	ปานกลาง

จากตาราง 17 แสดงว่า

ระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นฟลายเวท มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 55.55 ครั้ง โดยมีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ทักษะการเตะเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการถีบบริเวณลำตัว ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย (56.80, 52.20, 58.40, และ 54.80 ครั้งตามลำดับ)

ตาราง 18 แสดงระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นแบนตั้มเวท

ทักษะ	T_1	ระดับทักษะ
I_1	54.57	ปานกลาง
I_1	56.42	ปานกลาง
I_3	48.14	ปานกลาง
I_4	47.00	ปานกลาง
รวม	51.53	ปานกลาง

จากตาราง 18 แสดงว่า

ระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นแบนตั้มเวท มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 51.53 ครั้ง โดยมีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ทักษะการเตะเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการถีบบริเวณลำตัว ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย (54.57, 56.42, 48.14 และ 47.00 ครั้งตามลำดับ)

ตาราง 19 แสดงระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นเฟเธอร์เวท

ทักษะ	T_1	ระดับทักษะ
I_1	53.30	ปานกลาง
I_1	51.30	ปานกลาง
I_3	47.70	ปานกลาง
I_4	52.10	ปานกลาง
รวม	51.10	ปานกลาง

จากตาราง 19 แสดงว่า

ระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นเฟเธอร์เวท มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 51.10 ครั้ง โดยมีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ทักษะการเตะเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการถีบบริเวณลำตัว ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย (53.30, 51.30, 47.70 และ 52.10 ครั้ง ตามลำดับ)

ตาราง 20 แสดงระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นไลท์เวท

ทักษะ	T_1	ระดับทักษะ
I_1	46.33	ปานกลาง
I_1	44.11	ปานกลาง
I_3	47.77	ปานกลาง
I_4	53.11	ปานกลาง
รวม	47.83	ปานกลาง

จากตาราง 20 แสดงว่า

ระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นไลท์เวท มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 47.83 ครั้ง โดยมีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ทักษะการเตะเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการถีบบริเวณลำตัว ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย (46.33, 44.11, 47.77 และ 53.11 ครั้งตามลำดับ)

ตาราง 21 แสดงระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นไลท์เวลเตอร์เวท

ทักษะ	T_1	ระดับทักษะ
I_1	49.50	ปานกลาง
I_1	49.50	ปานกลาง
I_3	51.00	ปานกลาง
I_4	49.11	ปานกลาง
รวม	49.75	ปานกลาง

จากตาราง 21 แสดงว่า

ระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นไลท์เวลเตอร์เวท มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 49.75 ครั้ง โดยมีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ทักษะการเตะเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการถีบบริเวณลำตัว ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย (49.50, 49.50, 51.00 และ 49.11 ครั้งตามลำดับ)

ตาราง 22 แสดงระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นเวลเตอร์เวท

ทักษะ	T_1	ระดับทักษะ
I_1	44.00	ปานกลาง
I_1	44.33	ปานกลาง
I_3	41.33	ปานกลาง
I_4	45.66	ปานกลาง
รวม	43.83	ปานกลาง

จากตาราง 22 แสดงว่า

ระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นแบนตั้มเวท มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 43.83 ครั้ง โดยมีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ทักษะการเตะเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการถีบบริเวณลำตัว ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย (44.00, 44.30, 41.33 และ 45.66 ครั้งตามลำดับ)

ตาราง 23 แสดงระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นไลท์มิดเดิลเวท

ทักษะ	T_1	ระดับทักษะ
I_1	40.66	ต่ำ
I_1	46.33	ปานกลาง
I_3	43.33	ปานกลาง
I_4	47.50	ปานกลาง
รวม	44.45	ปานกลาง

จากตาราง 18 แสดงว่า

ระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นไลท์มิดเดิลเวท มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 44.45 ครั้ง โดยมีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ทักษะการตีเข้าเชิงบริเวณลำตัว ทักษะการถีบบริเวณลำตัว ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย (40.66, 43.33 และ 47.50 ครั้ง ตามลำดับ) และอีก 1 ทักษะอยู่ในระดับต่ำ ได้แก่ ทักษะการเตะเชิงบริเวณลำตัว มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 40.66 ครั้ง

ตาราง 24 แสดงระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นมิดเดิลเวท

ทักษะ	T_1	ระดับทักษะ
I_1	35.33	ต่ำ
I_1	44.00	ปานกลาง
I_3	44.33	ปานกลาง
I_4	44.66	ปานกลาง
รวม	42.08	ปานกลาง

จากตาราง 24 แสดงว่า

ระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นมิดเดิลเวท มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 42.08 ครั้ง โดยมีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ทักษะการตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการถีบบริเวณลำตัว ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย (44.00, 44.33 และ 44.66 ครั้ง ตามลำดับ) และอีก 1 ทักษะอยู่ในระดับต่ำ ได้แก่ ทักษะการเตะเฉียงบริเวณลำตัว มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 35.33 ครั้ง

ตาราง 25 แสดงระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นไลท์เฮฟวีเวท

ทักษะ	T_1	ระดับทักษะ
I_1	35.00	ต่ำ
I_1	41.00	ปานกลาง
I_3	36.00	ต่ำ
I_4	40.50	ต่ำ
รวม	38.12	ต่ำ

จากตาราง 25 แสดงว่า

ระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น รุ่นไลท์เฮฟวีเวท มีทักษะอยู่ในระดับต่ำ มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 38.12 ครั้ง โดยมีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ทักษะการตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 41.00 ครั้ง และอีก 3 ทักษะอยู่ในระดับต่ำ ได้แก่ ทักษะการเตะเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการถีบบริเวณลำตัว ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย (35.00, 36.00 และ 40.50 ครั้ง ตามลำดับ)

ตาราง 26 แสดงระดับทักษะของนักมวยไทยสมัครเล่นของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬา
วิทยาลัยพลศึกษา แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28

ทักษะ	$\bar{X}$	T_1	ระดับทักษะ
I_1	41.11	50.20	ปานกลาง
I_1	42.16	50.11	ปานกลาง
I_3	38.67	50.20	ปานกลาง
I_4	73.37	50.02	ปานกลาง
รวม	48.82	50.13	ปานกลาง

จากตาราง 26 แสดงว่า

ระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น ของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬา
วิทยาลัยพลศึกษา แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28 มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่
เฉลี่ย 50.13 ครั้ง โดยมีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง ทั้ง 4 รายการ ได้แก่ ทักษะการเตะ
เฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการถีบบริเวณลำตัว ทักษะการชก
หมัดตรงบริเวณใบหน้า มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย (50.20, 50.11, 50.20 และ 50.02 ครั้ง ตามลำดับ)

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาระดับทักษะกีฬามวยไทยสมัครเล่นของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาวินยาลัยพลศึกษา ครั้งที่ 28

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักกีฬามวยไทยสมัครเล่นในวิทยาลัยพลศึกษา ทั้ง 17 แห่ง และทำการแข่งขันชกมวยไทยในกีฬาวินยาลัยพลศึกษา ครั้งที่ 28 จำนวน 67 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยของครองจักร งามมีศรี (2530 : 62) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการทดสอบนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น ประกอบด้วย 4 รายการคือ การเตะเฉียงบริเวณลำตัว การตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว การถีบบริเวณลำตัว การชกหมัดตรงหลังบริเวณใบหน้า ซึ่งมีความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ($r = 0.7561, 0.7394, 0.7794$ และ 0.7093 ตามลำดับ)
2. อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก
 - 2.1 กระสอบทรายหนึ่งบุฟองน้ำ
 - 2.2 นวมขนาด 6 ออนซ์
 - 2.3 ผ้าพันมือ
 - 2.4 กระดาษขาว
 - 2.5 เทปวัดระยะทาง
 - 2.6 เป้าผนังบุฟองน้ำ
 - 2.7 นาฬิกาจับเวลา
 - 2.8 ใบบันทึกผลการทดสอบ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการทดสอบทักษะกีฬามวยไทยแต่ละรายการของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่นในการแข่งขันกีฬาวินิจฉัยพลศึกษาตามแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยของรองจักร งามมีศรี
2. แบ่งระดับทักษะกีฬามวยไทยของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาวินิจฉัยพลศึกษา ครั้งที่ 28 คือ คะแนนที่ปกติ และจัดทำเป็นเกณฑ์เปรียบเทียบออกเป็น 5 ระดับ คือ สูงมาก สูง ปานกลาง ต่ำ ต่ำมาก

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากผลการศึกษาระดับทักษะกีฬามวยไทยของนักเรียนที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาวินิจฉัยพลศึกษา แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28 มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาระดับทักษะมวยไทยสมัครเล่นของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาวินิจฉัยพลศึกษา แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28 ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ จำนวน 67 คน โดยใช้แบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทย 4 รายการ รายการละ 30 วินาที คือ ทักษะการเตะเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการถีบบริเวณลำตัว ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า

ผลการวิจัยพบว่า

1. ทักษะการเตะเฉียงบริเวณลำตัวของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น มีค่าเฉลี่ย 41.11 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.87 ครั้ง ระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 50.20 ครั้ง โดยจำแนกตามรุ่นดังนี้
 - รุ่นพินเวท มีค่าเฉลี่ย 46.20 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.40 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับสูง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 60.20 ครั้ง
 - รุ่นไลท์ฟลายเวท มีค่าเฉลี่ย 46.71 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.85 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับสูง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 61.00 ครั้ง
 - รุ่นฟลายเวท มีค่าเฉลี่ย 44.20 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.64 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 56.80 ครั้ง
 - รุ่นแบนตั้มเวท มีค่าเฉลี่ย 42.42 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.69 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 54.57 ครั้ง
 - รุ่นเฟลเธอร์เวท มีค่าเฉลี่ย 42.10 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.38 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 53.30 ครั้ง
 - รุ่นไลท์เวท มีค่าเฉลี่ย 39.00 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.04 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 46.33 ครั้ง
 - รุ่นไลท์เวลเตอร์เวท มีค่าเฉลี่ย 40.90 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 6.08 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 49.50 ครั้ง

รุ่นเวลเตอร์เวท มีค่าเฉลี่ย 38.00 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.64 ครั้ง
มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 44.00 ครั้ง

รุ่นไลท์มิดเดิลเวท มีค่าเฉลี่ย 36.83 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.31 ครั้ง
มีทักษะอยู่ในระดับต่ำ มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 40.66 ครั้ง

รุ่นมิดเดิลเวท มีค่าเฉลี่ย 35.00 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.73 ครั้ง
มีทักษะอยู่ในระดับต่ำ มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 35.33 ครั้ง

รุ่นไลท์เฮฟวีเวท มีค่าเฉลี่ย 35.00 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.41 ครั้ง
มีทักษะอยู่ในระดับต่ำ มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 35.00 ครั้ง

2. ทักษะการตีเข้าเชิงบริเวณลำตัวของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น มีค่าเฉลี่ย
42.16 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.83 ครั้ง ระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น
มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 50.11 ครั้ง โดยจำแนกตามรุ่นดังนี้

รุ่นพินเวท มีค่าเฉลี่ย 43.40 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.42 ครั้ง มีทักษะ
อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 53.60 ครั้ง

รุ่นไลท์ฟลายเวท มีค่าเฉลี่ย 46.42 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 6.87 ครั้ง
มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 58.28 ครั้ง

รุ่นฟลายเวท มีค่าเฉลี่ย 43.20 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.70 ครั้ง
มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 52.20 ครั้ง

รุ่นแบนตั้มเวท มีค่าเฉลี่ย 45.57 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.19 ครั้ง
มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 56.42 ครั้ง

รุ่นเฟลเชอร์เวท มีค่าเฉลี่ย 43.20 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.28 ครั้ง
มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 51.30 ครั้ง

รุ่นไลท์เวท มีค่าเฉลี่ย 39.11 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.95 ครั้ง มีทักษะ
อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 41.11 ครั้ง

รุ่นไลท์เวลเตอร์เวท มีค่าเฉลี่ย 41.40 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.03 ครั้ง
มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 49.50 ครั้ง

รุ่นเวลเตอร์เวท มีค่าเฉลี่ย 38.33 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.48 ครั้ง
มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 44.33 ครั้ง

รุ่นไลท์มิดเดิลเวท มีค่าเฉลี่ย 40.50 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.08 ครั้ง
มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 46.33 ครั้ง

รุ่นมิดเดิลเวท มีค่าเฉลี่ย 39.00 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.00 ครั้ง
มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 44.33 ครั้ง

รุ่นไลท์เฮฟวีเวท มีค่าเฉลี่ย 37.50 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.53 ครั้ง
มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 41.00 ครั้ง

3. ทักษะการถือบิบริเวณลำตัวของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น มีค่าเฉลี่ย 38.67 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.83 ครั้ง ระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 50.20 ครั้ง โดยจำแนกตามรุ่นดังนี้

รุ่นพินเวท มีค่าเฉลี่ย 72.40 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.63 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 53.20 ครั้ง

รุ่นไลท์ฟลายเวท มีค่าเฉลี่ย 43.14 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.71 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับสูง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 60.14 ครั้ง

รุ่นฟลายเวท มีค่าเฉลี่ย 42.20 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.60 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 58.40 ครั้ง

รุ่นแบนตั้มเวท มีค่าเฉลี่ย 37.71 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.30 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 48.14 ครั้ง

รุ่นเฟลเธอร์เวท มีค่าเฉลี่ย 37.80 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.07 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 47.70 ครั้ง

รุ่นไลท์เวท มีค่าเฉลี่ย 37.77 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.59 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 47.77 ครั้ง

รุ่นไลท์เวลเตอร์เวท มีค่าเฉลี่ย 38.80 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.07 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 51.00 ครั้ง

รุ่นเวลเตอร์เวท มีค่าเฉลี่ย 40.66 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 6.91 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 41.33 ครั้ง

รุ่นไลท์มิดเดิลเวท มีค่าเฉลี่ย 35.83 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.36 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 43.33 ครั้ง

รุ่นมิดเดิลเวท มีค่าเฉลี่ย 36.00 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.35 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 44.33 ครั้ง

รุ่นไลท์เฮฟวีเวท มีค่าเฉลี่ย 33.00 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.24 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับต่ำ มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 36.00 ครั้ง

4. ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้าของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น มีค่าเฉลี่ย 73.37 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 11.66 ครั้ง ระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 50.02 ครั้ง โดยจำแนกตามรุ่นดังนี้

รุ่นพินเวท มีค่าเฉลี่ย 72.40 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.50 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 51.40 ครั้ง

รุ่นไลท์ฟลายเวท มีค่าเฉลี่ย 75.14 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 11.72 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 50.85 ครั้ง

รุ่นฟลายเวท มีค่าเฉลี่ย 77.20 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 9.73 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 54.80 ครั้ง

รุ่นแบนตัมเวท มีค่าเฉลี่ย 68.85 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 8.07 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 47.00 ครั้ง

รุ่นเฟลเชอร์เวท มีค่าเฉลี่ย 74.80 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 12.94 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 52.10 ครั้ง

รุ่นไลท์เวท มีค่าเฉลี่ย 77.77 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 15.54 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 53.11 ครั้ง

รุ่นไลท์เวลเตอร์เวท มีค่าเฉลี่ย 73.50 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 14.78 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 49.11 ครั้ง

รุ่นเวลเตอร์เวท มีค่าเฉลี่ย 68.00 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 7.07 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 45.66 ครั้ง

รุ่นไลท์มิดเดิลเวท มีค่าเฉลี่ย 71.00 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 12.94 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 47.50 ครั้ง

รุ่นมิดเดิลเวท มีค่าเฉลี่ย 71.00 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 17.57 มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 44.66 ครั้ง

รุ่นไลท์เฮฟวีเวท มีค่าเฉลี่ย 64.50 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 12.02 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับต่ำ มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 40.50 ครั้ง

5. ระดับทักษะคะแนนรวมของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่นของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาวินยาลัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28 มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ยรวม 50.13 ครั้ง โดยจำแนกตามรุ่นดังนี้

รุ่นพินเวท มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 54.60 ครั้ง

รุ่นไลท์ฟลายเวท มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 57.56 ครั้ง

รุ่นฟลายเวท มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 55.55 ครั้ง

รุ่นแบนตัมเวท มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 51.53 ครั้ง

รุ่นเฟลเชอร์เวท มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 51.10 ครั้ง

รุ่นไลท์เวท มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 47.83 ครั้ง

รุ่นไลท์เวลเตอร์เวท มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 49.75 ครั้ง

รุ่นเวลเตอร์เวท มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 43.83 ครั้ง

รุ่นไลท์มิดเดิลเวท มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 44.45 ครั้ง

รุ่นมิดเดิลเวท มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 42.08 ครั้ง

รุ่นไลท์เฮฟวีเวท มีทักษะอยู่ในระดับต่ำ มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 38.12 ครั้ง

อภิปรายผล

จากผลการศึกษาระดับทักษะกีฬามวยไทยของนักเรียนที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาวินัยพลศึกษา แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28 มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาระดับทักษะมวยไทยของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาวินัยพลศึกษา แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28 โดยใช้แบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทย 4 รายการ รายการละ 30 วินาที คือ ทักษะการเตะเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการถีบบริเวณลำตัว ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า พบว่า ระดับทักษะกีฬามวยไทยของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 41.11, 42.16, 38.67 และ 73.37 ตามลำดับ และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.87, 4.83, 4.21 และ 11.66 ตามลำดับ เมื่อเปรียบเทียบกับระดับทักษะกีฬามวยไทยของนักศึกษาที่เรียนวิชามวยไทย ซึ่งอนันต์ เมฆสวรรค์ (2535 : 50 – 52) ได้ทำการศึกษาเรื่องเกณฑ์ปกติ ทักษะกีฬามวยไทยของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาไว้ ปรากฏว่า ระดับทักษะมวยไทยของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น ที่ผู้วิจัยได้ทำการวิจัยมีค่าสูงกว่าระดับทักษะมวยไทยของนักศึกษาที่เรียนวิชามวยไทย ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นผลมาจากนักกีฬาได้มีการฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอ มีระยะเวลาในการฝึกซ้อมที่มากกว่า และมีอุปกรณ์ที่ดีในการฝึกซ้อมส่งผลให้กล้ามเนื้อมีความแข็งแรงซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประสงค์ สิงห์ปรีชา (2536 : 60 – 61) ได้ทำการวิจัยเรื่องการเจริญเติบโตด้านร่างกาย และพัฒนาการทางกลไกของนักเรียนโรงเรียนวัดบางโกลนใน พบว่า ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อจะเพิ่มขึ้นตามอายุและการฝึกซ้อม ซึ่งความแข็งแรงของกล้ามเนื้อจะเป็นรากฐานที่ดีของทักษะกีฬามวยไทย ที่ทำให้เกิดความว่องไวในการเคลื่อนที่ เพราะกล้ามเนื้อที่มีความแข็งแรงจะสามารถทำให้ส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายเคลื่อนไหวได้สะดวกและรวดเร็ว สำหรับทักษะที่มีการพัฒนามากที่สุดในทักษะทั้งหมด คือ การชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า เนื่องมาจากการใช้หมัดเป็นพื้นฐานของการใช้แขนเพื่อป้องกันตัว และเป็นทักษะที่ออกหมัดได้อย่างรวดเร็วและแม่นยำ ตรงตามเป้าหมายและมีน้ำหนักตามที่ผู้ใช้ส่งแรงไป ส่วนทักษะที่มีการพัฒนาน้อยที่สุด ของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น ได้แก่ การถีบบริเวณลำตัว ซึ่งสอดคล้องกับ เปลี้น สมชาติ (ดำรามวยไทย : 66 – 67) กล่าวว่า การถีบนั้นเป็นอาวุธที่ใช้เพื่อ ทักทาย หยั่งเชิง และป้องกันตนเองในยามคับขัน และอาจนับได้ว่าเป็นพื้นฐานของการฝึกหัด แรงของไม้ไม่มีลักษณะเป็น แรงพุ่ง มีแนวทิศทางขนานกับพื้น อาศัยแรงลงจากการหมุนเหวี่ยงตะโพกไปทางด้านหน้า ในระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น ส่วนใหญ่มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง แต่ในรุ่นไลท์เฮฟวีเวทมีทักษะอยู่ในระดับต่ำ อาจเป็นผลมาจากสรีระของนักกีฬาที่มีรูปร่างสูงใหญ่และมีน้ำหนักตัวมาก ทำให้การเคลื่อนไหวร่างกายทำได้ช้ากว่านักกีฬาที่มีรูปร่างสันทัด จึงเป็นผลให้นักกีฬาในรุ่นไลท์เฮฟวีเวทมีทักษะมวยไทยในระดับต่ำ

ข้อเสนอแนะ

ควรทำการศึกษาวิจัย การใช้ทักษะมวยไทยสมัครเล่นในรายการแข่งขันในรายการอื่น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- ข่าวครูไทย. (2526). วิเคราะห์กีฬาส่งเสริมหลักคุณธรรม. กระทรวงศึกษาธิการ. เอกสารข่าวครูไทย 21 : 12 – 14 พฤษภาคม.
- ครองจักร งามมีศรี. (2530). แบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยสำหรับนักศึกษาชายวิทยาลัยพลศึกษา. ปรินญานินพนธ์ กศ.ม. สาขาวิชาเอกพลศึกษา กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถ่ายเอกสาร.
- จำลองเอกไพบุลย์ โยสำลี. (2542). ระดับทักษะฟุตบอลของนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาตอนต้น. ปรินญานินพนธ์ กศ.ม. สาขาวิชาเอกพลศึกษา กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถ่ายเอกสาร.
- จรัสเดช อุลิต. (2528). มวยไทย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ประสานมิตร.
- ถนอม อานามวัฒน์. (2528). ประวัติศาสตร์ไทยตั้งแต่สมัยเริ่มแรกจนถึงสิ้นอยุธยา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ.
- ทิพา ธรรมสถิตย์. (2529). เกณฑ์ปกติของดรรชนีความสามารถในการกระโดดของนักกีฬาบอลเลย์บอลหญิงในเอเชีย. ปรินญานินพนธ์ กศ.ม. สาขาวิชาเอกพลศึกษา กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถ่ายเอกสาร.
- ธวัช รัตนากิชาติ. (2507). เมืองไทยในทัศนะของฝรั่ง. พระนคร : โรงพิมพ์ส่วนท้องถิ่น.
- รติมา พิทักษ์ไพรวรรณ. (2524). ประวัติศาสตร์ทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ประสงค์ สิงห์ปรีชา. (2536). การเจริญเติบโตด้านร่างกายและพัฒนาการทางกลไกของนักเรียนโรงเรียนวัดบางโกลนใน. ปรินญานินพนธ์ กศ.ม. สาขาวิชาเอกพลศึกษา กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถ่ายเอกสาร.
- เปลี่ยน สมชาติ. (2522). ตำรามวยไทยดำรับพระเจ้าเสือ. พิมพ์ครั้งที่ 4 . กรุงเทพฯ : เสริมวิทย์บรรณาการ.
- ผาณิต บิลมาศ. (2526). การทดสอบและประเมินผลการศึกษา. ม.ป.พ. พลศึกษา, กรม. การผลิตครูพลศึกษาในอนาคต. กรุงเทพฯ : รายงานการสัมมนาเพื่อยกระดับมาตรฐาน. 3 – 5 กันยายน 2529.
- พลศึกษา, กรม. รายงานผลการปฏิบัติงานประจำปีงบประมาณ 2534. กรุงเทพฯ : กองกีฬารวมพลศึกษา. 2534.
- พยุ่งศักดิ์ สนเทศ. (2527). ความคิดเห็นของครูพลศึกษาและนักเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมการสอนพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย. ม.ป.พ.
- ไพศาล หวังพานิช. (2523). การวัดผลการศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

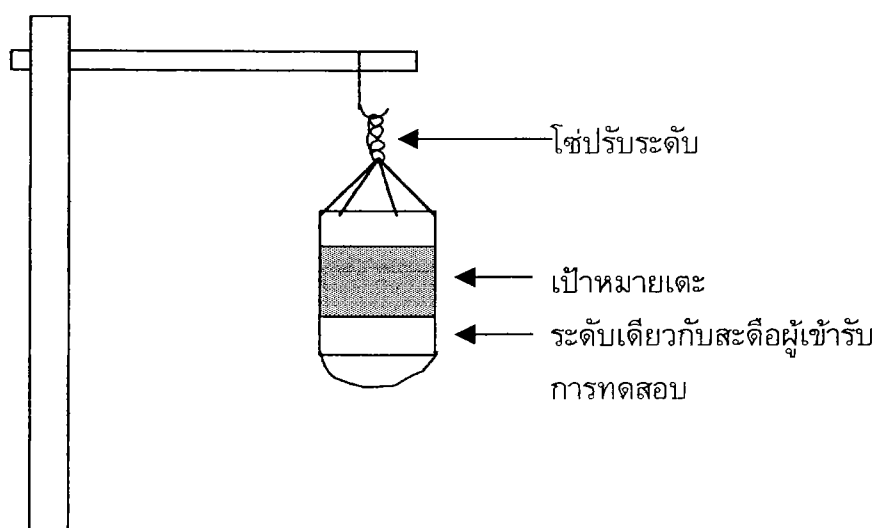
- มงคล คำเมือง. (2532). *การศึกษาเกี่ยวกับกีฬามวยไทย*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. สาขาวิชาเอกพลศึกษา กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถ่ายเอกสาร.
- วิริยา บุญชัย. (2529). *การทดสอบและการวัดผลทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- วิชัย เทียนน้อย. (2520). *ภูมิศาสตร์วัฒนธรรม*. กรุงเทพฯ : อักษรวัฒนา.
- วิเชียร สิงห์ปรีชา. (2542). *กีฬามวยไทย*. กรุงเทพฯ : ดันอ้อ.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. *ประวัติกระทรวงศึกษาธิการ 2535 – 2507*. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ. ม.ป.ป. : 118 – 119.
- สมศักดิ์ มณีเรือนสิน. (2542). *ระดับทักษะวอลเลย์บอลของนิสิตวิชาเอกพลศึกษา*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. สาขาวิชาเอกพลศึกษา กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถ่ายเอกสาร.
- สมบัติ จำปาเงิน. (2533). *กีฬามวยไทย*. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- อนันต์ เมฆสวรรค์. (2535). *เกณฑ์ปกติทักษะกีฬามวยไทยของนักศึกษาชาย*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. สาขาวิชาเอกพลศึกษา กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถ่ายเอกสาร.
- Hopkins, David R. (1977, July). "A Factor Analysis of Selected Basketball skill. Tests," *Dissertation Abstracts*. 38 : 155 – A.
- Knutson, Carl Ernest. (1971, January). "Comparision of Physical Fitness and Sports skills Performance and Academic Achievement of Elementary School Pupils," *Dissertation Abstracts*. 31 : 3321 – A.
- Zuti, William B. and Charles B, Corbin. (1977, May). "Physical Fitness Norms for College Freshman," *Research Quartery*. 48 : 499 – 503.

ภาคผนวก

แบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยของ ครองจักร งามมีศรี และตัวอย่างใบบันทึกผลการทดสอบทักษะกีฬามวยไทยของนักมวยไทยสมัครเล่น

รายละเอียดแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยของ ครองจักร งามมีศรี มีรายการทดสอบ 4 รายการ ดังนี้

1. แบบทดสอบการเตะเจียงบริเวณลำตัว

อุปกรณ์

1. นาฬิกาจับเวลา 1 เรือน
2. กระสอบทรายหนักบุฟองน้ำ ด้านในบรรจุเศษผ้าต่างๆ จนเต็ม พร้อมโซ่แขวนปรับระดับได้
3. เสาค้ำสำหรับแขวนกระสอบทราย

การเตรียมอุปกรณ์

นำกระสอบทรายที่เตรียมไว้สำหรับทดสอบไปแขวนกับเสาที่เตรียมไว้พร้อมทั้งปรับระดับให้ผู้เข้ารับการทดสอบแต่ละคน โดยให้แขวนเส้นสีขาวล่างสุดของเป้าหมายบนกระสอบทรายอยู่แนวเดียวกับสะดือของผู้เข้ารับการทดสอบ และให้ผู้ช่วยในการวิจัยเป็นผู้จับกระสอบเพื่อป้องกันมิให้กระสอบแกว่งไปมา

วิธีปฏิบัติ

ผู้เข้ารับการทดสอบยื่นเตรียมพร้อมเมื่อได้ยินสัญญาณ “เริ่ม” จากผู้วิจัย ให้ผู้เข้ารับการทดสอบตะเจียงไปยังกระสอบทรายให้ตรงจุดที่ผู้วิจัยกำหนด ภายในเวลา 30 นาที

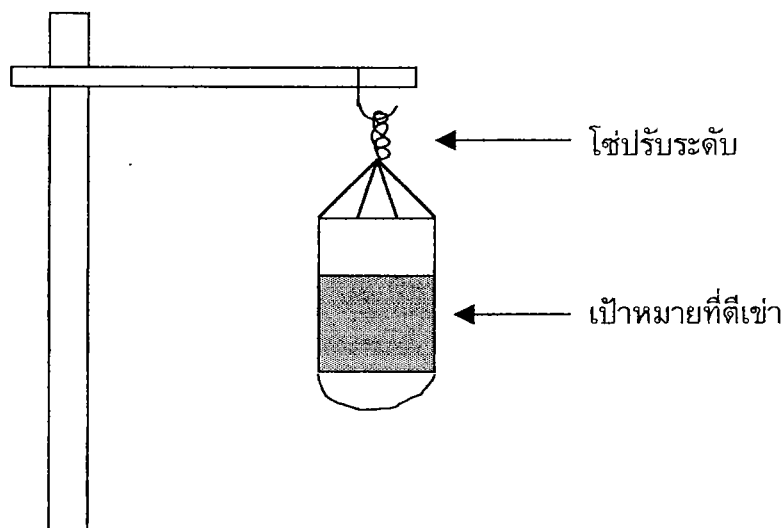
ระเบียบการทดสอบ

1. ให้ผู้เข้ารับการทดสอบปฏิบัติ 2 ครั้ง เอาครั้งที่เตะได้มากที่สุดเพียงครั้งเดียว
2. จะต้องตะเจียง และเข้าเป้าหมายที่กำหนดเท่านั้นจึงจะนับจำนวนครั้งที่เตะให้
3. ผู้เข้ารับการทดสอบจะเตะด้วยเท้าใดเท้าหนึ่งก็ได้ หรือจะสลับกันเตะ โดยใช้ทั้งเท้าซ้ายและเท้าขวา
4. ใช้เวลาในการทดสอบ 30 วินาที

วิธีให้คะแนน

วิธีการให้คะแนนใช้การจับเวลาภายใน 30 วินาที ผู้เข้าร่วมการทดสอบจะต้องกระทำให้ได้จำนวนครั้งมากที่สุด และจะต้องกระทำอย่างเต็มที่ การกระทำที่ไม่ถูกต้องตามทักษะนั้นๆ จะไม่นับจำนวนครั้งให้

2. แบบทดสอบการตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว

อุปกรณ์

1. นาฬิกาเวลา 1 เรือน
2. กระสอบหนังบุฟองน้ำ ด้านในบรรจุเศษผ้าต่างๆ จนเต็มพร้อมโซ่แขวนปรับระดับได้
3. เสาค้ำสำหรับแขวนกระสอบทราย

การเตรียมอุปกรณ์

นำเอากระสอบทรายที่เตรียมไว้สำหรับทดสอบ ไปแขวนกับเสาค้ำที่จัดเตรียมไว้ พร้อมทั้งปรับระดับให้ผู้เข้ารับการทดสอบแต่ละคน โดยให้แนวสีขาล่างสุดของเป้าหมายบนกระสอบ อยู่แนวเดียวกับสะดือของผู้เข้ารับการทดสอบ

วิธีปฏิบัติ

ผู้เข้ารับการทดสอบเตรียมพร้อม มือทั้งสองข้างจะจับที่กระสอบ ในลักษณะเหมือนกับจับคอกู้ต่อสู้ เมื่อได้ยินสัญญาณเริ่มจากผู้วิจัย ให้ผู้เข้ารับการทดสอบตีเข้าเฉียงไปยังกระสอบทรายให้ตรง จุดที่ผู้วิจัยกำหนด ให้เร็วและแรงเต็มที่ตามกำลังของตน ภายในเวลา 30 วินาที

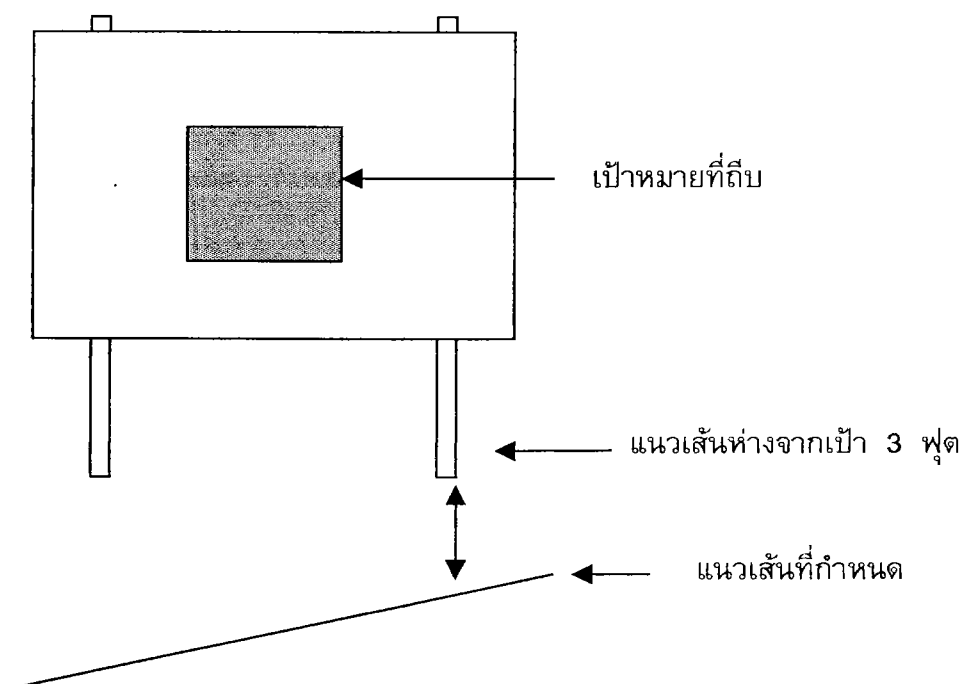
ระเบียบการทดสอบ

1. ให้ผู้เข้ารับการทดสอบปฏิบัติ 2 เอาครั้งที่กระทำได้ดีมากที่สุดเพียงครั้งเดียว
2. จะต้องตีเข้าเฉียงและให้เข้าเป้าหมายที่กำหนดเท่านั้นจึงจะจับจำนวนครั้ง
3. ผู้เข้ารับการทดสอบจะตีเข้าด้วยข้างใดข้างหนึ่ง หรือจะใช้ทั้งสองข้างสลับกันก็ได้
4. ใช้เวลาในการทดสอบ 30 วินาที

วิธีให้คะแนน

วิธีการให้คะแนนใช้การจับเวลาภายใน 30 วินาที ผู้เข้าร่วมการทดสอบจะต้องกระทำให้ได้จำนวนครั้งมากที่สุด และจะต้องกระทำอย่างเต็มที่ การกระทำที่ไม่ถูกต้องตามทักษะนั้นๆ จะไม่นับจำนวนครั้งให้

3. แบบทดสอบการถึบบริเวณลำตัว

อุปกรณ์

1. นาฬิกาจับเวลา 1 เรือน
2. เป้าหนังบุฟองน้ำหนา 8" กว้าง 1 ฟุตครึ่ง ตรงกลางเป้ามีเส้นสีขาวกว้าง 1 นิ้วครึ่ง ทำเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัสกว้าง 8" ยาว 8"
3. เสาค้ำสำหรับติดตั้งเป้า
4. เทปวัดระยะ

การเตรียมอุปกรณ์

นำเอาเป้าที่จัดเตรียมไว้สำหรับทดสอบไปยึดกับหลักไม้ที่จัดเตรียมไว้แล้ว เลื่อนเป้าให้จุดล่างสุดแนวเส้นขาว อยู่ระดับเดียวกับสะดือผู้เข้ารับการทดสอบ

วิธีปฏิบัติ

ผู้เข้ารับการทดสอบยืนห่างเป้า 3 ฟุต อยู่หลังแนวเส้นที่ผู้วิจัยทำเครื่องหมายไว้ เมื่อได้ยินสัญญาณ "เริ่ม" จากผู้วิจัยให้เข้ารับการทดสอบถึบไปยังเป้าให้ตรงจุดที่ผู้วิจัยกำหนด ภายในเวลา 30 วินาที ให้ได้จำนวนครั้งมากที่สุด

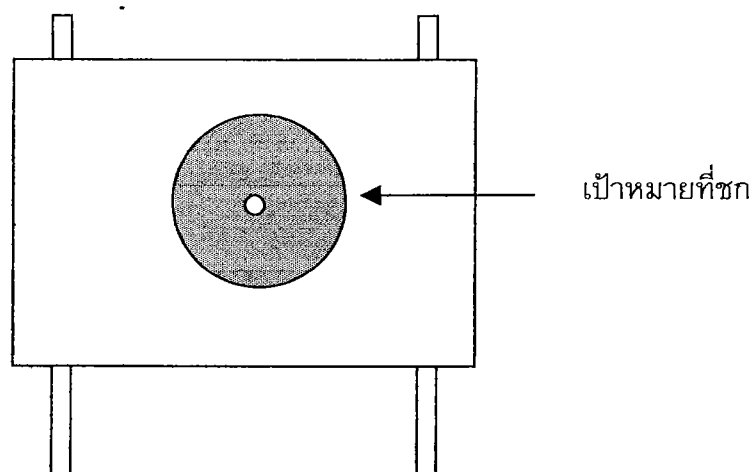
ระเบียบการทดสอบ

1. ให้ผู้เข้ารับการทดสอบปฏิบัติ 2 ครั้ง เอาครั้งที่เก็บได้มากที่สุดเพียงครั้งเดียว
2. จะต้องเก็บให้เข้าเป้าหมายที่กำหนดเท่านั้นจึงจะนับจำนวนครั้งที่เก็บให้
3. ผู้เข้ารับการทดสอบจะเก็บด้วยเท้าใดเท้าหนึ่งก็ได้ หรือจะสลับทั้ง 2 เท้าก็ได้
4. ใช้เวลาในการทดสอบ 30 วินาที

วิธีให้คะแนน

วิธีการให้คะแนนใช้การจับเวลาภายใน 30 วินาที ผู้เข้าร่วมการทดสอบจะต้องกระทำให้ได้จำนวนครั้งมากที่สุด และจะต้องกระทำอย่างเต็มที่ การกระทำที่ไม่ถูกต้องตามทักษะนั้นๆ จะไม่นับจำนวนครั้งให้

4. แบบทดสอบการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า

อุปกรณ์

1. นาฬิกาจับเวลา 1 เรือน
2. กระดาษขาว
3. เป้าหนังบุฟองน้ำหนา 8" กว้าง 1 ฟุตครึ่ง ยาว 1 ฟุตครึ่ง ตรงกลางเป้าพ่นสีขาว เป็นวงกลมรัศมี 4"
4. นวมขนาด 6 ออนซ์ 1 เชือก
5. ผ้าพันมือ 10 ม้วน
6. เสาค้ำสำหรับติดตั้งเป้า

การเตรียมอุปกรณ์

1. นำเอาเป้าที่จัดเตรียมไว้สำหรับการทดสอบไปยึดกับหลักไม้ที่จัดเตรียมไว้ แล้วเลื่อนเป้าให้ตรงจุดกึ่งกลาง ของวงกลมสีขาวอยู่ระดับปลายคางของผู้เข้ารับการทดสอบ
2. ให้ผู้เข้ารับการทดสอบพันมือและสวมนวมทั้ง 2 ข้าง

วิธีปฏิบัติ

ผู้เข้ารับการทดสอบยืนอยู่หน้าเป้าหมายที่กำหนดไว้เมื่อสัญญาณ “เริ่ม” จากผู้วิจัยให้ผู้รับการทดสอบสับเท้าหน้าไปชกหมัดตรงไปยังบริเวณวงกลมสีขาว ภายในเวลา 30 วินาที

ระเบียบการทดสอบ

1. ให้ผู้เข้ารับการทดสอบปฏิบัติ 2 ครั้ง เอาครั้งที่ชกได้มากที่สุดเพียงครั้งเดียว
2. จะต้องชกหมดตรงหลังให้เข้าเป้าหมายที่กำหนดเท่านั้น จึงจะนับจำนวนหมัดที่ชกให้
3. ใช้เวลาในการทดสอบ 30 วินาที

วิธีให้คะแนน

วิธีการให้คะแนนใช้การจับเวลาภายใน 30 วินาที ผู้เข้าร่วมการทดสอบจะต้องกระทำให้ได้จำนวนครั้งมากที่สุด และจะต้องกระทำอย่างเต็มที่ การกระทำที่ไม่ถูกต้องตามทักษะนั้นๆ จะไม่นับจำนวนครั้งให้

ใบบันทึกผลการทดสอบทักษะกีฬานักมวยไทยสมัครเล่น

วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัด.....

ชื่อ.....นามสกุล.....รุ่น.....

ทำการทดสอบวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

รายการ	จำนวนครั้ง
1. การเตะเฉียงบริเวณลำตัว	
2. การตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว	
3. การถีบบริเวณลำตัว	
4. การชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า	

คะแนนการทดสอบทักษะแต่ละรายการ ของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น 4 รายการ

ลำดับ	การเตะเจียง บริเวณลำตัว	การตีเข้าเจียง บริเวณลำตัว	การถีบ บริเวณลำตัว	การชกหมัดตรง บริเวณในหน้า
1	35	35	30	73
2	34	36	31	91
3	39	42	36	69
4	42	38	34	72
5	36	34	34	68
6	46	47	41	98
7	38	39	34	81
8	38	40	35	78
9	43	46	40	77
10	47	42	38	80
11	40	38	35	75
12	38	39	43	98
13	38	40	35	91
14	46	48	42	93
15	36	37	36	94
16	36	38	33	97
17	41	44	38	74
18	45	40	36	77
19	38	36	34	72
20	40	48	34	65
21	50	49	42	73
22	48	49	45	70
23	36	40	36	56
24	44	45	42	59
25	52	56	48	93
26	37	39	39	64
27	34	42	39	58

ลำดับ	การเตะเฉียง บริเวณลำตัว	การตีเข้าเฉียง บริเวณลำตัว	การถีบ บริเวณลำตัว	การชกหมัดตรง บริเวณในหน้า
28	41	41	39	69
29	42	49	39	68
30	49	50	45	75
31	42	44	45	73
32	50	49	43	70
33	42	46	40	70
34	42	47	38	72
35	38	40	35	66
36	39	40	38	65
37	37	44	34	72
38	39	36	45	70
39	57	51	46	97
40	40	37	35	65
41	45	40	37	64
42	47	42	38	80
43	40	48	35	75
44	38	39	43	98
45	36	37	35	75
46	41	44	38	74
47	48	46	43	91
48	36	40	36	56
49	37	39	38	64
50	34	42	39	58
51	45	40	36	70
52	42	49	38	68
53	41	46	35	68
54	38	35	38	67
55	46	47	41	98

ลำดับ	การเตะเจ็ยง บริเวณลำตัว	การตีเข้าเจ็ยง บริเวณลำตัว	การถือ บริเวณลำตัว	การชกหมัดตรง บริเวณในหน้า
56	40	39	43	63
57	43	45	48	72
58	40	39	36	70
59	44	49	42	60
60	37	44	39	67
61	48	42	45	65
62	45	39	40	70
63	37	42	34	60
64	34	43	34	60
65	38	35	38	67
66	42	39	46	68
67	39	34	44	60
$\bar{X}$	41.11	42.16	38.67	73.37
S.D.	4.87	4.83	4.21	11.66

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ - สกุล	นายกอบชัย นิธิวัฒนากุล
วันเกิดปีเกิด	2 ธันวาคม 2518
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	106/9 หมู่ 1 ถนนพระราม 2 แขวงท่าข้าม เขตบางขุนเทียน กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2530	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนวัดดาวคะนอง เขตราชบุรีบูรณะ กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2533	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนบางมดวิทยา "สีสุกหวาดจวนอุปถัมภ์" เขตบางขุนเทียน กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2536	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนบางมดวิทยา "สีสุกหวาดจวนอุปถัมภ์" เขตบางขุนเทียน กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2538	ประกาศนียบัตรการศึกษาชั้นสูง จากวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี อำเภอมะเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี
พ.ศ. 2540	การศึกษาระดับบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ. 2545	การศึกษาระดับบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ